

Statuta Provincialia
ET DIOECESANA

BX
1417
.P54C37
1912

The Catholic
Theological Union
LIBRARY
Chicago, Ill.

S

DECRETA
CONCILII PROVINCIALIS
PHILADELPHIENSIS I

ANNO MDCCCLXXX HABITI

PHILADELPHIA, PA.
CATHOLIC STANDARD AND TIMES PRINT
610 S. WASHINGTON SQUARE

Romae, die 18 Septembris, 1886.

ILLME. AC REVME. DOMINE:

His meis alligatum mitto exemplar decretorum Concilii Provincialis Philadelphiensis, anno 1880, celebrati et a S. Congregatione de Propaganda Fide die 30 mensis Julii, anno 1883, revisi et recogniti, uti ab annexo Decreto et exemplari apparet. Cum tamen eo tempore de habendo Concilio Plenario Baltimoresi III sermo esset, ab execuzione Decreti supramemorati temperatum est. Nunc vero absoluta eius Concilii approbatione et promulgatione, placuit expedire etiam recensionem Synodi illius Provincialis additis adnotationibus capitibus respondentibus Baltimoresi.

Oro quoad acta Concilii Philadelphiae habitu, notanda haec occurunt. Ea quidem erunt ante publicationem ordinanda. Praemittatur Epistola convocatoria, attestatio de professione fidei peracta ab Episcopis, textus ipsius professionis, Decretum de modo vivendi in Concilio, de non praeiudicando, de non discedendo, de aperienda Synodo, de iudicibus causarum personalium, de residentia. Quod si qua ex his Decretis in Concilio desint, videant Episcopi ut in sequentibus Synodis provincialibus edantur. His vero addantur verbales processus duarum postremarum Sessionum. Quod vero spectat ad ipsum corpus conciliarium Decretorum, dentur ad S. Congregationem subscriptiones Patrum quae desunt. Optimum esset si acta ita ordinata mitterentur ad S. Congregationem ut ante eorum publicationem videret num omnia recte digesta sint.

Ex exemplari vero decretorum his addito intelliget Amplitudo Vestra correctiones quae singulis appositae sunt.

Interim precor Deum ut te quam diutissime salvet ac hospitet.

A. V.

Ad officia paratissimus,

JOANNES CARD. SIMEONI PRAEFECTUS.

R. P. D. PATRITIO JOANNI RYAN,
Archiepiscopo Philadelphiensi.

D., ARCHIEP. TYREN.

DECRETUM.

Cum in Comitiis Generalibus habitis die 30 Julii anni 1883 ad examen revocata fuissent Acta et Decreta Concilii Provincialis Philadelphiensis anno 1880 mense Maii habiti, Emi. ac Rdmi. Patres Sacrae Congregationis Christiano Nominis Propagando ea recognoverunt, ac nonnullis correctionibus appositis reviserunt.

Hanc vero Sacrae Congregationis sententiam cum infra- scriptus eiusdem Sacri Consilii Secretarius, in Audientia habita die 5 Augusti eiusdem anni SSmo Domino Nostro Leoni PP. XIII. retulisset, Sanctitas Sua approbare dignata est eademque super re Decretum expediri iussit. Attenta vero imminentie celebrationis Concilii Plenarii Baltimorensis, eiusdem executionem ad presentem diem differri placuit.

Datum Romae ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide die 1 Sept. 1886.

JOANNES CARD. SIMEONI PRAEFECTUS.

[L. S.]

D. ARCHIEP. TYREN.

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
CARLI: Consortium of Academic and Research Libraries in Illinois

DECRETA

I.

Quod Divinae Providentiae omnia sapienter disponentis consilio semper contingere solet, ut novi, qui oriuntur aut ingravescunt errores, Pastorum Catholicorum ac praecipue Summi Pastoris provida cura et vigilantia a fidelium grege ita propulsentur, ut Catholica veritas in pleniori et clariori lumine collocetur, id nuper in Vaticano Concilio factum, et ipsi vidimus ac vehementer laetati sumus. In eodem enim damnantur novatorum male sentientium commenta, qui contra venerandae antiquitatis testimonium et priscam Ecclesiae fidem, vires humanae rationis aut nimis extollere aut iniquius deprimere student; suusque tam humanae rationi a Deo conditae quam Dei ipsius revelantis ac docentis imperio honor sancte servandus iubetur. Definitum vero in eodem Concilio est, quod iam olim docuit Florentinum Oecumenicum, Romanum Pontificem omnium Christianorum Patrem ac Doctorem existere, eidemque in Beato Petro traditam fuisse ab ipso Christo plenam potestatem pascendi, regendi et gubernandi universam Ecclesiam. Insuper definitum est Romanum Pontificem non habere tantummodo officium inspectionis et directionis sed plenam et supremam potestatem jurisdictionis in universam Ecclesiam non solum in rebus quae ad fidem et mores, sed etiam in iis quae ad disciplinam et regimen Ecclesiae per totum orbem diffusae pertinent, neque eum habere tantum potiores partes, sed totam plenitudinem hujus supremae potestatis, et hanc ejus potestatem esse ordinariam et immediatam, sive in omnes et singulas Ecclesias, sive in omnes et singulos Pastores et fideles. Definitum praeterea est: Romanum Pontificem cum ex cathedra loquitur, id est, cum omnium Christianorum Pastoris et Doctoris munere fungens, pro supra sua apostolica auctoritate doctrinam de fide vel

moribus ab universa Ecclesia tenendam definit, per assistentiam divinam ipsi in B. Petro promissam ea infallibilitate pollere, qua Divinus Redemptor Ecclesiam suam in definita doctrina de fide et moribus instructam esse voluit; ideoque hujusmodi R. P. definitiones ex sese, non autem ex consensu Ecclesiae, irrefragabiles esse. Hanc igitur Catholicae veritatis doctrinam, Nos, quod saepius iam fecimus, iterum profitemur.

II.

Litterae quoque Encyclicae Romanorum Pontificum, quae quovis modo spectant ad integritatem fidei atque disciplinae conservandam, summo in honore habendae sunt totoque cordis et animi affectu excipiendae. Inter has nuperrimas SS. D. N. Leonis XIII Litterae de Matrimonio Christiano atque de Methodo D. Thomae in tradendis theologicis atque philosophicis disciplinis sive servanda, sive, ubi neglecta fuerit, revocanda, Clero populoque nostro commendamus utpote omnibus salutares atque hoc tempore maxime oportunas.

III.

Episcoporum munus est non solum salutare fidei pabulum gregibus praebere, sed etiam vigilanter eosdem regere iuxta prudentiam quae ex lumine fidei percipitur. Hinc pro rerum temporibus ac fidelium conditione feruntur leges, quibus a viis pravis arceantur et ad tramitem Christianae veritatis ducantur; hinc habentur Synodi et Concilia in quibus Ecclesiarum necessitati collatis consiliis provideatur. Hinc quoque Episcopi huius regionis leges in prioribus Conciliis latas iterum promulgarunt in Conclilio Plenario Baltimorensi Secundo, novasque addiderunt. Quod Concilium Pius IX sanctae memoriae recognovit, iussitque ut eius Constitutiones ac Decreta ab omnibus, ad quos spectant, sancte serventur. Ecclesiasticae ergo disciplinae formam a praedicto Conclilio praescriptam a Clero populoque huius Provinciae in posterum observandam esse declaramus. Declaramus quoque praeter Conclii praedicti

constituta servandam esse Instructionem Sac. Congr. de Propaganda Fide, die 26 Iulii 1878 datam, cuius titulus est: De modo servando ab Episcopis Foederatorum Americæ Septentrionalis Statuum in cognoscendis et definiendis causis criminalibus et disciplinaribus Clericorum. Item aliam declarationem ab eadem Sacra Congregatione datam de dubiis circa praecedentem Instructionem exortis.*

IV.

Hortamus atque urgemos in Domino singulos huius Provinciae Sacerdotes, ut sedulo studeant legendis et prout singulis Ordinariis visum fuerit servandis Constitutionibus synodalibus Ecclesiae Philadelphiensis ex qua Provincia haec universa excrevit. Sunt enim magni momenti et eximiae utilitatis ut diuturna experientia comprobavit.

V.

Cum Sacra Congregatio de Propaganda Fide, certam quamdam ac definitam agendi rationem statuerit, qua difficultates omnes inter Episcopum suosque Clericos compendiae sunt, decernimus omnem aliam quamcumque huiusmodi controversias dirimendi viam, nempe, scripta de rebus controversis vulgando, sive per ephemerides publicas sive per folia venalia aut volantia damnandam esse ac reprobandam; et Clericos qui hac agendi ratione usi fuerint cum scandalo fidelium suique Ordinis dedecore, sive hoc ipsi per se faciant, sive per alios faciendum carent censuris ecclesiasticis coercendos esse.

VI.

Monemus fideles ne ineant societas secretas, quovis nomine nuncupatas, quas SS. Pontifices propter graves rationes vetuerunt, sese adstringentes ad arcana servanda, sive iureiurando, sive aliter se obligando, nam foedera huiusmodi clanculum inita, mali suspicionem et periculum prae se ferunt, et iusiurandum vel sponsio temere adhibetur.

* S. Congregatio aliam substituit Instructionem latam die 31 Octobris, 1884.

Idcirco monemus Sacerdotes omnes, socios societatum secretarum a S. Sede proscriptarum majorem excommunicationem incurrere Romano Pontifici reservatam ad normam Constitutionis *Apostolicae Sedis*. In casu dubii an aliqua societas illicita consenda sit, absolutio impertiri tantum poterit poenitenti postquam ille serio promiserit se societatem deserturum ubi primum fuerit damnata.* (Conc. Prov. S. Francisi, a. 1875.)

VII.

Bona ecclesiastica in fidelium utilitatem ac bonum sancte custodienda sunt. Districte ergo praecipimus ecclesiarum Rectoribus, ut annuam relationem quoad pecunias quae pro missione proveniunt tam ex scannorum locatione quam ex collectis quae fiunt sive singulis Dominicis diebus sive aliis temporibus, aut ex alio capite, quotannis circa mensis Ianuarii finem ad Episcopum transmittant.† Simul hortamur et monemus Presbyteros omnes ut testamentum conficiant, ne, ipsis mortuis, gravia mala et scandala oriantur.‡

VIII.

Dolendum est scholas publicas quas potestas civilis in hac regione instituit, quaeque civium omnium etiam Catholicon censu et decumis sustentantur, eiusmodi fere ubique esse, ut eas Iuventus Catholica adire vix possit sine animae periculo. Curent igitur totis viribus Rectores animarum ut ubicunque constituantur scholae parochiales, in quibus una cum bonis litteris Catholicae fidei et bonorum morum rudimenta tradantur.|| Ubi vero hoc fieri nequit, saltem operam det Parochus ut pueros et

* Decretum hoc fere totum iam in Plenario II Baltim. habetur Tit. XII De Soc. Sec. Num. 513. De dispositionibus Concilii II Baltim., vide notam in Appendice.

† Concil. Pl. III Balt., n. 272.

‡ Cf. Conc. Pl. Baltim. III, n. 277.

|| Cf. Conc. Pl. Balt. III, n. 199.

puellas suae congregationis fideliter ac saepe saepius Catholica doctrina imbuat et eosdem tum ipse sua vigilancia, tum opera parentum a periculo proximo persionis fidei ac morum praemuniat.

IX.

Quoniam monente Sacrosancto Concilio Tridentino* oportet Clericos vestes proprio congruentes Ordini semper deferre, ut per decentiam habitus extrinseci morum honestatem intrinsecam ostendant, iterum sancimus et confirmamus ea quae in Synodo Tertia Philadelphiensi† iam constituta sunt, nempe ut ad talaris vestis formam exteriorem vestem quam per vicos gerunt accedere current, ita ut infra genua descendat, et omnes saeculares modos, praesertim industria in pectore patentia sedulo evitent.‡

X.

Quum Sacerdotes, ut loquuntur Sancti Patres, sal terrae fuerint a Christo Domino constituti, per quos peccatorum quodammodo condiendi sint et exstinguendi putores,|| oportet ut in omnibus nos praebeamus exemplum bonorum operum in doctrina, in integritate, in gravitate,¶ non solum quidem ut Christi populum a noxiis excessibus et saeculi huius vanitatibus verbo et exemplo retrahamus, sed etiam ut ii qui ex adverso sunt vereantur, nihil habentes mali dicere de nobis.§ Abhorreat igitur omnes huius Provinciae Ecclesiastici in sacris Ordinibus constituti ab omnibus huius saeculi profanis ludis et oblectamentis et maxime a spectaculis scenicis. Quod si quis Ordinis sui ac dignitatis immemor, huiusmodi spectaculis in theatro publico interesse praesumpserit, sciat se poena suspensionis Ordinarii arbitrio puniendum.

* Conc. Trident. Sess. XIV de Reform. Cap. 6, Quia vero.

† Syn. Philad. III Const. IV.

‡ Cf. Conc. Plen. Balt. III, n. 77.

|| Augustinus de Serm. Domini Cap. VI, 17.

¶ Tit. II, 7.

§ Ibid, 8.

XI.

Niceni Patres, Sacerdotum virtuti et famae consulentes, mulieres nullas cum illis habitare permiserunt praeter matrem aut sororem aut amitam in quibus naturale foedus nihil permittit saevi criminis suspicari.* Omnino vero, Sacerdotes huius Provinciae monitos volumus, ut current, eas tantum sibi ancillas seligere quarum aetas proiecta et fama illibata omnem suspicionem amoveat. Et hac in re oneratur conscientia Ordinarii.

XII.

Quamvis usus qui invaluit, pecuniae in ecclesiarum bonum colligendae ex festivitatibus quae vulgo *Fairs*, *Picnics*, *Excursions* vocantur, hactenus ut optaremus eliminari nondum potuerit, omnino tamen sancimus, ne recurratur ad huiusmodi festivitates, nisi Pastor animarum simul sedulo adhibeat curas omnes et remedia, quibus arceantur mala et pericula quae, experientia teste, hasce festivitates comitantur. Diligenter attendat ad ea quae, hac in re, sapientissime praescripsit Concilium Plenarium Baltimorensis:† *Excursions* vero quas vocant et *Picnics*, quae in seram noctem protrahuntur, prorsus reprobamus ac prohibemus.‡

XIII.

Monemus Sacerdotes omnes, et praesertim eos, qui curam gerunt animarum, ut choreas immodestas, quae quotidie magis magisque frequentantur, insectentur ac prorsus damment. Moneant insuper fideles, quantum non solum in Deum, verum in societatem et familiam, seipso denique offendant, qui choreis hisce vel operam dant, vel saltem praesentia sua favere videntur. Parentes praecipue doceant, quam gravis iudicii rei fiant, si tenellam filiorum ac filiarum aetatem puritatis et animi candoris amittendi

* Cap. A. Nobis. Con. III. Nicen.

† Conc. Baltim. Plenar. II. n. 396.

‡ Dispositio circa hos conventus aliquatenus immutata est in Conc. Plen. Balt. III., n. 290.

periculo obiiciant, ut hoc modo diaboli laqueis incauti irretiantur.

XIV.

Catholici haereticorum tempa invisere ut cultui eorum adsistant omnino prohibeantur. Ab haereticorum etiam concionibus audiendis prorsus abstineant, et eorum libros de religione tractantes numquam legant. Gravissima omnino animadversione digni sunt, qui horum cultui sive canendo sive organa pulsando operam suam commodare audent. Nos plane indignos putamus qui Sacramentorum Ecclesiae participes fiant.

XV.

Ad abusus qui multis in locis invaluerunt eliminandos, decernimus ut nullo modo gas, quod vocant, aut olea aliena, sed tantummodo, quod Ecclesia praescripsit, oleum ex olivis adhibeatur ubique in templis et sacellis coram Sanctissimo Sacramento. Pariter ecclesiarum Rectores et Missionarios omnes vehementer hortamur ut, ad usum candelarum ex cera confectarum redire satagant. Etenim necessitas aliam adhibendi materiam non amplius omnibus in locis existere videtur. Quod si in aliqua ecclesia, ea sint rerum adiuncta ut oleum ex olivis aut candelae cereae aegre comparari posse videantur, non ipse per se Sacerdos hoc definire praesumat sed Ordinarii sententiam exquirat ac sequatur.

Ego, JACOBUS FRIDERICUS, Archiepiscopus Philadelphiensis, definiens subscripsi,

Ego, GULIELMUS, Ep. Scrantoniensis, definiens subscripsi,

Ego, JEREMIAS FRANCISCUS, Ep. Harrisburgensis, definiens subscripsi,

Ego, TOBIAS, Ep. Eriensis, definiens subscripsi,

Ego, JOANNES, Ep. Pittsburgensis et Administrator sedis Allegheniensis, definiens subscripsi.

APPENDIX.

(AD DECR. VI.) (*)

Societates secretas hostem infensiissimum Ecclesiae Dei et fuisse et esse, declarant non modo monita eorum, qui a Christo positi fuerunt ad custodiendam Civitatem Dei, verum etiam confirmant eventus tristissimi duorum superiorum saeculorum, multoque magis status miserrimus ad quem pluribus in locis Ecclesia est redacta. Nec in societatem religiosam tantummodo, verum etiam in civilem haec pestis exitiosa invasit; ac ita civium corda animosque suo lethali foetore corrupit, ut ipsius Reipublicae viscera penitus infecerit. Interim autem Romani Pontifices suo muneri non defuerunt. Iterum atque iterum non modo hostem clamarunt, sed praeterea districto Ecclesiae gladio perculerunt, insidias et consilia in aperto posuerunt, et remedia ad malum repellendum opportuna praebuerunt. Eorum omnium declarationes SS. Dominus Noster Leo XIII, feliciter regnans, nuperrime in Epistola Encyclica *Humanum Genus*, sermone gravi aequa ac diserto collegit et renovavit.

Has igitur Instructiones et Decreta, adeo sapienter a Romanis Pontificibus edita, ad malum gravissimum a Christi fidelibus arcendum, volumus nullo modo veluti inania haerere suspensa, verum econtra eadem fortiter applicari, ut morbus iste pestifer e corpore religioso simul ac civili tandem expellatur. Hunc quoque animum fuisse Patribus praecedentis Concilii Balt. ex praeclaro illo titulo patet, quem de societatibus secretis ediderunt; et Nos eorum successores et in documentis Pontificiis exequendis aemulatores, eodem quo ipsi spiritu ducti, his Nostris decretis statuimus, supramemorata Pontificia decreta contra omnes societates a S. Sede damnatas cum suo pleno vigore juxta tenorem Constitutionis *Apostolicae Sedis* et mentem Summorum Pontificum, strenue esse inculcanda atque executioni mandanda.

Neque ad illas tantum societates, quae veluti secta Massonica aut Carbonaria nominatim damnatae inveniuntur, coarctandae sunt declarationes S. Sedis; verum etiam ad illas quoque se extendere intelligantur necesse est quae, nomine quantumvis omissio, in re tamen ejusdem sunt generis ac Massonica aut Carbonaria. "Variae sunt hominum sectae, quae quamquam nomine, ritu, forma, origine

(*) Concil. Pl. Balt. III, Tit. VIII, Num. 244, et App., pag. 282.

differentes, cum tamen communione quadam propositi, summarumque sententiarum similitudine inter se contineantur, re congruunt cum secta Massonum, quae cujusdam est instar centri, unde abeunt et quo redeunt universae." (Lit. Encyl. *Humanum Genus.*)

Quod si dubium exoriatur, an aliqua societas a S. Sede damnata existat, praecisione facta modo a censuris, de quibus infra, applicatio alterutrius horum principiorum erit resolvendum, an saltem sit vetita.

Si nempe ejusmodi societas aut ita secretum servandum injungat ut neque auctoritati Ecclesiae illud manifestari sinat; aut si jusjurandum vel promissionem caecae absolutaeque obedientiae exigat, ea, prescindendo etiam a censuris, inter vetitas erit recensenda, atque adscripti absolutione sacramentali privandi, donec effectu ipso ab ea penitus recedant, vel saltem se continuo recessuros serio promittant. Et quoniam Episcopis non solum jus, sed etiam officium inquirendi inhaeret, omnis societas quae Ordinario interroganti secretum revealari non sinit, ipsi auctoritati Ecclesiae id recusare judicabitur; et obedientia ad omnia parata, rei facienda ratione et honestate nec visa nec curata, sine dubio caeca et absoluta erit existimanda.

Hinc patet illas societates jure optimo meritoque fuisse ab Apostolica Sede damnatas. Quid enim magis istis exitiale in Ecclesiam aut Statum existere possit? Quid ad omnem malam pestem generandam atque fovendam magis accommodatum? In eorum enim conventiculis secretis viri perdit ac callidi pessima quaeque contra bonum reipublicae sacrae et civilis moliri possent, et si Ecclesiae jus inspiciendi non competeteret nullus locus applicandi remedia esset relictus. Si autem adscripti nil mali in eis agant, exeant e tenebris. "Qui enim veritatem facit, venit ad lucem. Qui vero male agit, odit lucem." Ideoque, si non veniant ad lucem, reputandi sunt inter homines illos, de quibus Salvator dixit: "Dilexerunt magis tenebras quam lucem, erant enim mala opera eorum." (Joan. III, 19.) Hinc declaravit Summus Pontifex Leo XII: "Jusjurandum illud nefarium, quod jam memoratum est, quodque in illa etiam inferiori co-optatione jurari debet, satis per se est, ut intelligatis nefas etiam esse levioribus illis gradibus ascribi, atque in iis versari." (Litt. App. *Quo graviora.*) Nec quis dicat his mediis promoveri progressum generis humani Illud enim genus humanum quod Redemptionis ipsiusque naturae vi tendit ad unum, ad colligendos scilicet omnes homines in unam quasi familiam veluti totidem fratres sub uno communi Patre, illosque in unum retinendos arctis vinculis apertae sinceritatis, aequae omnibus justitiae, ac universalis amoris; istud genus humanum quomodo promovetur, quum videat econtra lacerata sua membra atque disjecta, homines scilicet ab hominibus secreto divisos, ab officiis veritatis, justitiae et caritatis aliis alios excludentibus, si forte inter suos gregales non adnumerentur? Et ad

illam caecam absolutamque obedientiam quod attinet, quid unquam magis funestum excogitari posset adversus altam dignitatem humanam, rectae rationis imperium, bonorum morum ac Reipublicae gerendae fundamenta? Qui enim "co-optati sunt promittant ac recipiant necesse est, ducibus ac magistris se dicto audientes futuros cum obsequio fideque maxima; ad quemlibet eorum nutum significacionemque paratos imperata facturos; si secus fecerint, tum dira omnia ac mortem ipsam non recusare. Revera si qui prodiisse disciplinam vel mandatis restitisse judicentur, supplicium de eis non raro sumitur, et audacia quidem ac dexteritate tanta, ut speculatricem ac vindicem scelerum justitiam sicarii persaepe fallat. Atqui simulare et velle in occulto latere; obligare sibi homines tamquam mancipia tenacissimo nexu, nec satis declarata causa; alieno addictos arbitrio ad omne facinus adhibere; armare ad caedem dextras, quaesita impunitate peccandi, immanitas quaedam est, quam rerum natura non patitur. Quapropter societatem, de qua loquimur, cum justitia et naturali honestate pugnare, ratio et veritas ipsa convincit."

(Litt. Encyl. *Humanum Genus*.)

Supra ubi de discernendis societatibus vetitis agebatur, praescidimus a considerandis simul censuris, ne videremur res distinctas confundere. (Vide probatos commentatores in Constitutione *Apostolicae Sedis*.) Sed hoc in loco, incertis relictis, censemus clare definiendas esse censuras certas et latae sententiae in quas hae societates incurrire possunt.

Si qua igitur societas presbyterum proprio marte sibi vindicit aliumve ministrum cultus, qui rituali ac caeremoniis propriis pro suo lubito utatur; hoc in casu adscripti etiam censuras contra schismaticos vel haereticos latas incurront. Quae censurae ita enuntiantur in Const. *Apostolicae Sedis* inter excommunicationes latae sententiae, Romano Pontifici speciali modo reservatas: "Omnes a Christiana fide apostatas, et omnes et singulos haereticos, quocumque nomine censeantur, et cujuscumque sectae existant, eisque credentes, eorumque receptores, fautores, ac generaliter quoslibet illorum defensores." "Schismaticos, et eos, qui a Romani Pontificis pro tempore existentis obedientia pertinaciter se subtrahunt, vel recedunt." In comperto enim est, quamlibet societatem, praeterquam quod sit secreta, posse etiam schismaticam esse vel haereticam; proindeque omnis societas, quando sibi vindicat presbyterum aliumve ministrum cultus, cum proprio rituali ac caeremoniis, non quomodolibet, nec sicuti aliquando apud nostrates fit quum preces quaedam in civium conventus recitantur, sed eo modo quo ipsa societas, pravo sibi fine proposito, secta schismatica aut haeretica evadit, jure meritoque in censuras supradictas incurrit.

Non ideo autem censenda sunt omnia licere, quae non sint expresse damnata; et nostri fideles, maxime autem juniores, quo longius ab

omni periculo mali amoveantur, edocendi sunt graviterque commonendi, sedulo ipsis effugiendas esse omnes societas quae quomodocumque fidei aut moribus judicio Ordinarii offendiculo esse possint. Qua de re Summus ipse Pontifex Episcopis hoc consilium praebet: "Parentes, magistri pietatis, curiones inter Christianae doctrinae praeceptiones insistant, Vobis auctoribus, opportune commonere liberos et alumnos de ejusmodi societatum flagitiosa natura, et ut mature cavere discant artes fraudulentas et varias, quas eorum propagatores usurpare ad illaqueandos homines conseruerunt. Immo qui adolescentulos ad sacra percipienda rite erudiunt, non inepte fecerint, si adducant singulos ut statuant ac recipient, inscientibus parentibus, aut non auctore vel curione vel conscientiae judice, nulla se unquam societate obligatueros."—(Encyl. cit.)

Quoniam vero non tantum contra fidei puritatem et communio*nis ecclesiasticae unitatem* societas secretæ conspirare possunt, verum etiam contra legitimas potestates machinari, idcirco *Sedes Apostolica* harum incolumitati consulens, excommunicationi latae sententiae, Romano Pontifici reservatae, subjacere declaravit: "Nomen dantes sectæ Massonicae aut Carbonariae, aut aliis ejusdem generis sectis, quae contra Ecclesiam vel legitimas potestates, seu palam seu clandestine machinantur, necnon eisdem sectis favorem qualemcumque praestantes, earumve occultos coryphaeos ac duces non denuntiantes, donec non denuntiaverint." Ergo hac etiam censura societas secretæ innodari possunt et merito; "non est enim potestas nisi a Deo: quae autem sunt, a Deo ordinatae sunt. Itaque qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit, qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt." (Rom. xiii, 1, 2.)

Has igitur censuras declaramus, nullo modo aut tacendas aut dissimulandas esse sed econtra manifeste promulgandas atque in reos urgendas ut timore salutari fideles in officio contineantur, deceptione aut infirmitate lapsi ad meliorem frugem revocentur et contumaces tandem veluti oves infectae ex ovili ejiciantur.

Demum, hic opportunum ducimus in mentem fidelium revocare monita salutaria quae Patres superioris Concilii Plenarii titulo *De Societatibus Secretis*, No. 519, dederunt circa societas quasdam de quarum liceitate questio aliquando mota fuit. "Quibus accurate persensis, Nobis quidem nulla appetat ratio, ob quam prohibitio Ecclesiae adversus Massonicam aliasque occultas sectas, ad illas extendatur operariorum sodalitates, quas non constat aliud sibi propонere quam sociorum in propria arte exercenda mutuam tutelam ac juvamen. Cavendum tamen, ne sub hoc praetextu quidpiam admittatur, quod sectis damnatis faveat; neve operarii qui his societatibus nomen dant, pravis subdolisque malorum hominum artibus inducantur, ut contra justitiae leges laborem ab ipsis debitum subtrahant, vel alio quovis modo eorum, quibus subjiciuntur, jura laedant. * * *

Illi etiam coetus prorsus illiciti sunt, in quibus ita arcto foedere in mutuam defensionem conjunguntur socii, ut exinde oriatur turbarum vel caedium periculum."

Quum porro videndum erit, an aliqua societas cadat sub una **ex** classibus indicatis, primo quidem inquirant Episcopi, sive per se sive per alios prudentes, auditis ducibus, coryphaeis vel sociis praecipuis, omnia ad illam associationem spectantia, dein singula inspiciant matureque considerent, ut judicium certum de ea proferatur juxta principia super exposita et si quid deprehenderint damnatione dignum, inspiciant ulterius utrum ex ipsis societatis natura proveniat, an vero ex quibusdam temporum, locorum aut personarum circumstantiis cum societate conjunctis. "Nolumus enim," sicut jam decretum fuit in eodem Concilio, No. 520, "ut in posterum ullus in hisce provinciis, in quavis ecclesiastica dignitate constitutus, nominatim societatem damnet, nisi certo et praeter omne dubium constet, eam ex eis esse, quae Constitutionibus Pontificiis (aut aliis documentis Sedis Apostolicae) comprehenduntur. Si vero eae fuerint circumstantiae, ut ultiore expositionem doctrinae jam traditae postulare videantur, pro ea 'omnibus adamussim expositis rerum adjunctis,' recurrendum esse monemus ad Sanctam Sedem, cuius sapientissimo judicio omnes pleno animo ac corde morem geremus."

Ad praecavendum praeterea, ne confusio disciplinae habeatur dum cum magno fidelium scando et auctoritatis ecclesiasticae detrimento, eadem societas in una dioecesi damnatur, et in alia toleratur, nolumus ullam societatem, uti cadentem sub una ex classibus indicatis, nominatim damnari, antequam Ordinarius rem retulerit ad Commissionem, quam pro hujusmodi causis judicandis nunc constituimus et quae constabit ex omnibus Archiepiscopis harum provinciarum. Quod si societas damnanda omnibus visa non fuerit, recurrendum erit ad S. Sedem, ut judicium certum accipiatur, et disciplina in nostris provinciis uniformis servetur.

INSTRUCTIO S. R. ET U. INQUISITIONIS DE SECTA MASSONUM.

Ad gravissima avertenda mala a Massonum secta aliquis ex ea prognatis in Ecclesiam et in omnes civium ordines illata SS. D. N. Leo XIII sapienti prorsus concilio *Encyclicas Litteras Humanum Genus* ad omnes Catholic orbis Episcopos nuperrime dedit. Quibus Litteris earumdem sectarum doctrinas, finem, concilia detegit, curas Romanorum Pontificum liberandae a tam nefaria peste humanae familiae enarrat, easdem sectas iterum et Ipse damnationis et censurae nota inurit simulque docet, qua ratione et quibus armis sit contra illas dimicandum, quibusque remediis, illatis ab iisdem vul-

neribus sit medendum. At cum Sanctitati Suae perspectum sit, tum demum ex curis suis uberes fructus sperandos esse cum in rem tanti momenti omnium Ecclesiae pastorum opera, concilia, labores unanimi nisu conferantur, mandavit huic Supremae Congregationi S. Romanae et Universalis Inquisitionis, ut quae agenda ipsis pastoribus potissimum essent, apte eisdem proponeret. Quibus Summi Pontificis mandatis uti par est Eminentissimi Patres una tecum Inquisitores generales morem gerentes, omnibus Episcopis aliisque locorum Ordinariis hanc Instructionem dandam esse censuerunt.

10. Imprimis peroptans clementissimus Pontifex animarum saluti prospicere, vestigia sequutus Salvatoris nostri Jesu Christi, qui non venit vocare justos sed peccatores ad poenitentiam, paterna voce, eos omnes, qui Massonicae aliisque damnatis sectis nomen dedere, ad detergendas animae sordes et ad divinae misericordiae sinum permanenter invitat. In hunc finem, eadem usus benignitate, qua ejus Decessor Leo XII. ad integrum anni spatium post rite vulgatas supra memoratas Apostolicas Literas in unaquaque dioecesi, suspendit tum obligationem denunciandi earundem sectarum occultos coryphaeos et duces, tum etiam reservationem censurarum, peculiarem facultatem concedendo omnibus confessariis ab Ordinariis locorum approbatis, ut eos qui vere resipuerint et sectas deseruerint, ab iisdem censuris absolvere et Ecclesiae reconciliare valeant. Erit igitur sacrorum Praesulum hanc Pontificis Maximi benignitatem fidelibus suae fidei concreditis nunciare. Facerent autem rem pastorali sua sedulitate dignam si hoc vertente anno, quem clementiae peculiari modo addictum vult Pontifex, sacris exercitationibus, missionum in morem, oves suas ad aeternas veritates meditandas, et spiritum rectum innovandum excitarent.

20. Mens porro est ejusdem Sanctitatis Suae, ut Encycliae Literae quam diligentissime evulgentur, quo facilius omnes Christi fideles intelligent, quam dirum inter eos venenum serpat, quantaque eos eorumque prolem pernicies maneat, nisi tempestive sibi caveant. Tum sollertissima et impensisima opera danda erit, ut remedia tam quae a Pontifice proponuntur, quam quae propria cuiusque prudentia suaserit, adhibeantur. Primum omnium excitare in hanc rem oportet industriam sedulitatemque parochorum; deinde adsciscenda generatim eorum opera est, quibus a bonorum omnium largitore Deo facultas dicendi aut scribendi tributa est, vel quibus divini verbi annunciandi vel Christianae plebis a culpis expiandae, vel etiam iuuentutis instituendae cura demandata fuerit, ut et ipsi labores suos conferant ad detegenda Massonum, aliarumque damnatarum societatum impia placita et infanda molimina et ad reducendos in viam salutis eos, qui sive temere et incaute sive consulto et cogitato ad eas accesserint, atque ad illos praemonendos qui nondum in earum laqueos inciderunt.

3º. Ne quis vero errori locus fiat, cum dijudicandum erit, quaenam ex his perniciosis sectis censuræ, quae vero prohibitioni tantum obnoxiae sint, certum imprimis est, excommunicatione latae sententiae multari Massonicam aliasque ejus generis sectas quae c. 2 N. IV. Pontificiae Constitutionis Apostolicae Sedis designantur, quaeque contra Ecclesiam vel legitimas potestates machinantur sive id clam, sive palam fecerint, sive egerint sive non, a suis asseculis secreti servandi iuramentum.

4º. Praeter istas sunt et aliae sectae prohibitae atque sub gravis culpae reatu vetandae, inter quas præcipue recensendae illæ omnes, quae a sectatoribus secretum nemini pandendum et omnimodam obedientiam occultis ducibus præstandam iureiurando exigunt. Animadvertendum insuper est, adesse nonnullas societas quae, licet certo statui nequeat, pertineant necne ad has quas memoravimus, dubiae tamen et periculi plenaे sunt, tum ob doctrinas quas profitentur, tum ob agendi rationem quam sequuntur ii, quibus ducibus ipsæ coaluerunt et reguntur. Ab his etiam sacrorum Antistites, quibus germana Christi fides et morum integritas maximæ curae esse debet, noverint oves suas deterrendas et arcendas esse, et eo quidem diligentius, quod ob servatam ab iisdem quandam honestatis speciem corruptelæ periculum quod in ipsis latet, difficilis a simplicibus præsertim hominibus et adolescentibus persentiri et præcaveri poterit.

5º. Rem proinde facient sacri Pastores suis ovibus apprime utilem et Sanctitati Suae perjucundam, si praeter commune et usitatum concionandi genus, quod omnino retinendum est, illud adjungent, quod defendendis Catholicis veritatibus adhiberi solet et aptissimum est profligandis erroribus, quos latius et maximo cum animarum detimento hodie disseminari Apostolicae Litterae *Humanum Genus* deplorant. Quod quidem concionandi genus tum erit Christianæ plebi saluberrimum, cum refutatis erroribus, Christianæ doctrinae vim, præstantiam et utilitatem dilucide et ordine explanabit et amorem erga Catholicam Ecclesiam quae eandem doctrinam integrum incorruptamque servat, in animis auditorum excitabit.

6º. Cum vero va ferrimis sectarum artibus fraudibusque adolescentes, pauperes artifices et operarii facilis allici et capi soleant ad hos etiam peculiares curae sunt convertendae. Atque ad *inventutem* quod attinet, admittendum summopere est, ut a teneris annis tam intra domesticos parientes, quam in templis et in scholis ad Christianam fidem, Christianosque mores accurate informetur et mature doceatur, qua ratione sibi ab insidiis tenebricosarum sectarum cavere debeat, ne si in earum laqueos inciderit, sit ipsi imposterum tam iniquis dominis maximo cum aeternae salutis et humanae dignitatis detimento turpissime serviendum. Iuvenum incolumitati perbene consultum erit si ex iis conflatae fuerint societas, quae a Beatissima Virgine

aliove coelesti Patrono nomen sumpserint. In his coetibus veluti in palaestris, si praesertim iis praeficiantur Sacerdotes laicique homines sapientia et dexteritate praestantes, adolescentes animum sument virtutibus colendis et religioni aperto ore, contemptis impiorum irrisionibus, profitendae, simulque assuescent horrere quidquid a Catholica veritate et sanctitate alienum sit.

70. Perutile etiam est, hinc *patres*, illinc *matresfamilias* fraterno foedere coniungere eum in finem ut viribus unitis aeternae propriae sobolis saluti rectaeque institutioni aptius studere et efficacius consulere possint. Plures hujus generis consociationes huc illuc inductae sunt, sive de viris sive de feminis agatur, quae Coelitis alicuius tutelae sese commiserunt, et laetissimos religionis ac pietatis fructus edunt.

80. De *artificibus* autem et *operariis*, inter quos potissimum delectus haberi solet ab iis, quibus vel ipsa religionis et societatis fundamenta convellere propositum est, ponant sibi ante oculos sacrorum Antistites prisca illa collegia fabrum, vel artificum universitates aut sodalitates quae adscito sibi coelesti Patrono anteactis temporibus praeclaro fuerunt civitatibus ornamento, et artibus sive politioribus sive humilioribus incremento. Hos aliosque coetus ex iis etiam hominibus qui mercaturaे negotiis vel humanioribus disciplinis sese dediderunt, iterum excitabunt, in quos qui coiverint religionis officia sedulo edocebuntur et obibunt, et una simul in humanis necessitatibus, quas ferre aut corporis aegritudo aut senium aut paupertas solet, mutuo sibi sint auxilio. Qui his coetibus praesunt, sedulo advigilabunt, ut socii morum probitate, operum affabre effingendorum peritia, laborum ferendorum docilitate et assiduitate maxime commendentur, quo facilius, quae ad vitam sunt necessaria, sibi parare queant. Nec detrectabunt iidem Antistites huiusmodi societatibus advigilare, leges proponere aut adprobare, gratiam divitum conciliare, patrocinio suo eas prosequi, ope iuvare.

90. Neque peculiarem eorum curam fugiet mirabilis illa *precum et operum societas* quae nonnullis in locis nata, in aliis iam adolescere coepit. Curandum summo studio est, ut in hanc adscribantur quotquot recte de religione sentiunt. Nam cum ei propositum sit, generali quadam animorum consensione in universa qua late patet Catholica Ecclesia, religionis ac pietatis opera fovere et amplificare, divinaeque indignationi placandae assidue studere, facile intelligitur quantae ea miseris hisce temporibus futura sit utilitati. Ex precandi autem formulis eam Episcopi commendabunt maxime, quae a Deiparae *Rosario* nomen habet, quamquam tamquam praestantissimam amplissimis laudibus haud ita pridem Sanctissimus Dominus Noster prosecutus est et impensissime inculcavit. Inter opera vero pietatis ea eligant, quae obiri ab iis solent qui tertium S. Francisci Ordinem profitentur, inter quos sicut et inter sodales S. Vincentii a Paulo vel

Marianos quo plures fieri poterit conscribendos curabunt ut piaeclarissima opera quae tanto cum Catholici orbis plausu et animarum fructu ab iisdem peraguntur, latius in dies manent.

100. Optimum denique factu esset, si ubi id locorum et personarum adiuncta siverint, Catholicae scientiarum *Academiae* excitarentur, illique perutiles conventus seu *Congressus*, uti vocant, haberentur, ad quos unius vel plurium regionum lectissimi homines deputarentur, eosque praesentia sua sacrorum Antistites honestare non deditarentur, ut simul consilia rei Catholicae provehendae sub eorum auspiciis iniri, et quae tum huic tum publicae utilitati magis conferunt, statui possent. Neque abs re esset si, qui sibi provinciam depoposcerunt assiduis scriptis et lucubrationibus defendendi Dei et Ecclesiae iura, et recidendi novos qui in dies subolescunt errores et cavillationes, *sociato agmine*, Episcopis ducibus, dimicarent. Fieri enim non potest, quin, si vires omnes quae vividae adhuc, Deo opitulante in Ecclesia vigent valentque, in idem consenserint, uberrimi referantur fructus ad hodiernam hominum societatem ab exitiali iniquarum sectarum contagione vindicandam et in Christi libertatem asserendam.

110. Quae hactenus proposita sunt, haud ita facile optatum finem assequentur nisi vires umiantur ac proinde nisi Archiepiscopi cum suis suffraganeis una cōsuluerint, et statuerint, quid facto opus sit, ut Supremi Pastoris desideriis obsecundetur. Cuius, sicut et Supremi huiusc Congregationis, in votis est ut eorum singuli quantocius renuntient, et imposterum quoties statum describent dioeceseon, referre ne praetermittant, quid quisque vel singillatim vel una cum suis in Episcopatu collegis egerint, et quem exitum eorum studia sortita fuerint.

Datum Romae ex Cancellaria S. O. die 10 Maii, 1884.

RAPHAEL CARD. MONACO.

Constitutiones Diœcesanæ

in

Synodis Philadelphiensibus,

Annis 1832, 1842, 1847, 1853, 1855, 1857, 1886, et 1912.

Latae et Promulgatae.

CONSTITUTIONES

In Synodo Dioecesana Philadelphensi Prima

LATÆ ET PROMULGATÆ,

DIE 15a MAII, MDCCCXXXII.

A REVMO. FRANCISCO PATRICIO KENRICK, EPISCOPO ARATHENSI,
IN PARTIBUS INFIDELIUM, ET COADJUTORE REVMI. D.
HENRICI CONWELL, EPISCOPI PHILADELPHIENSIS, ET DIŒ-
CESEOS PHILADELPHIENSIS ADMINISTRATORE.

1. DECRETA primi Concilii Provincialis Baltimorensis jam a Nobis encyclicis litteris promulgata, iterum in hac Synodo, quatenus opus sit, promulgamus; Sacerdotesque omnes in Dicecesi hac Philadelphiensi sacra munera exercentes, ad ea servanda vehementer in Domino hortamur et urgemus.

2. Universales Ecclesiae Canones vetant, ne novum tempulum temere, vel absque Episcopi auctoritate erigatur: * ideo nemini licere declaramus in hac Dicecesi de nova ædificanda ecclesia, aut de veteri novis structionibus amplificanda, statuere aliquid, vel moliri, absque facultate Nostra in scriptis.

3. Decreto quinto Concilii Provincialis inhærentes, statuimus nullam in posterum erigendam, aut consecrandam esse in hac Dicecesi ecclesiam (de qua antehac Nobiscum conuentum non fuerit), nisi fuerit Nobis, tamquam fidei-commissario congregationis, in cultum divinum, et utilitatem fidelium, instrumento scripto adsignata, salvis cæteroquin Regularium privilegiis.

* Cap. 9 de Consecr. dist. 1, Conc. Chalc. Can. 6.

4. Tridentinorum Patrum nixi auctoritate, et Præsulum Concilii Provincialis obsecuti monitis, declaramus et decernimus quemcumque Clericum, qui aliquatenus Ædituis aliisve jus se ingerendi in Pastoribus designandis, rejiciendis, vel dimittendis, sibi usurpantibus, vel auctoritatis episcopalis exercitium pravis molitionibus impedientibus, faverit, vel consenserit, suspensionis censura irretiri.

5. "Antequam infans ex ecclesia asportetur, aut susceptores discedant, eorum nomina, et alia de administrato Baptismo in baptismali libro Parochus accurate describat." Ita præscribit Rituale Romanum, quod et de Matrimonio tractans, ait: "Peractis omnibus, Parochus manu sua describat in libro Matrimoniorum nomina conjugum, et testium." Caveant igitur Sacerdotes qui haec administrant Sacraenta, ne temere differant ea in libros ecclesiarum, quibus inserviunt, referre, quum facile contingat memoriam labi, vel chartulas in quas nonnumquam referuntur, deperdi.

6. Fontes baptismales in unaquaque ecclesia hujus Dioeceseos, ubi Baptismi Sacramentum ordinarie ministratur, intra sex saltem menses ab hujus Synodi fine erigendos, statuimus, ut decreto quinto decimo Concilii Provincialis, et universali Ecclesiæ disciplinæ morem geramus.

7. Curandum est, quoad fieri potest, ut Sacramentum Baptismi in ecclesia conferatur. Quum autem, ex Sedis Apostolicæ indulgentia, Episcoporum et Missionariorum iudicio relictum sit, ut statuant, quando sint urgendi fideles, ut infantes ad ecclesiam deferant baptizandos, Nos ipsorum Missionariorum in hac Synodo congregatorum auditis sententiis, imo et eorum votis annuentes, et habita ratione numeri ecclesiarum, qui in hac Dioecesi quotannis, Deo favente, augetur, prohibemus ne in civitatibus et oppidis, in quibus ecclesia aliqua erecta est, et Pastor habitat, quis, nisi de vita periclitans, in privatis aedibus baptizetur. Missionariorum autem singulorum erit judicare, quandonam rure degentibus infantulos suos ad ecclesiam deferre baptizandos nimis grave foret ob itineris longitudinem vel difficultatem.

8. Confessionalia erigenda in omnibus ecclesiis publicis hujus Dioeceseos quantocyus statuimus, juxta vigesimum

quintum Provincialis Concilii decretum. Quod si in aliqua ex ecclesiis jam ædificatis vix reperiatur locus in quo comode erigantur, difficultatem Nobis exponendam, et sententiam nostram expectandam volumus; ne quæ sapientissime a Præsulibus in Concilio Provinciali decreta sunt, diutius careant effectu. Hac autem in re conscientiam Sacerdotum oneramus.

9. Ut incommodis ex catechismorum varietate ortis obviam eamus, statuimus catechismum Revni. Archiepiscopi Baltimorensis auctoritate olim editum, in hac Diœcesi ab omnibus Sacerdotibus adhibendum in edocendis pueris, donec alius, Sedis Apostolicæ approbatione munitus, in communem totius provinciæ usum editus fuerit.

10. Concilia Lateranense et Tridentinum decreverunt libros de rebus sacris edendos non esse in Catholicorum usum, nisi prius examinati probatique fuerint ab Ordinario.* Regulam hanc æquissimam omnibus sancte servandam in mentem revocamus.

11. Quum omnia secundum ordinem fieri debeant, Sacerdotibus omnibus hujus Diœceseos haud licere declaramus sacra munera aggredi in congregatione, seu districtu alteri commisso, Pastoris loci censu haud impetrato, nisi gravis admodum urgeat necesitas, et Pastor absit. Nec iis licebit fideles ex aliena congregatione, seu districtu advenientes, absque proprii Pastoris licentia, Matrimonio conjungere, nisi Pastor proprius diutius abfuturus sit, et gravis nuptiarum dilationi obstet ratio.

12. "Cum præcepto divino mandatum sit omnibus quibus animalium cura commissa est, oves suas agnoscere, pro his sacrificium offerre, verbique divini prædicatione, Sacramentorum administratione, ac bonorum omnium operum exemplo pascere, pauperum, aliarumque miserabilium personarum curam paternam gerere, et in cætera munia pastoralia incumbere: quæ omnia nequaquam ab iis præstari, et impleri possunt, qui gregi suo, non invigilant, neque assistunt, sed

* Conc. Lat. Sess. 10 de impress. lib. Cone. Trid. Sess. 4, de edit. et usu sac. lib.

mercenariorum more deserunt,"* (quemadmodum præclare docent Tridentini Patres) : monemus omnes hujus Diœceseos Sacerdotes, ne absque gravi ratione a congregatione seu districtu sibi commisso discedant etiam ad breve tempus, præsertim die Dominica, vel Festo de præcepto interveniente: ipsis quippe absentibus (quum alii Sacerdotes plerumque desint) fideles nequeunt præcepto audiendi Sacrum satisfacere, et de vita periclitantes subsidio Sacramentorum privantur. Quod si discedendi exstiterit necessitas, meminerint Tridentinam legem exigere, ut "causa prius per Episcopum cognita et probata sit."† Licentiam idcirco hujusmodi petendam declaramus, quandocumque fieri poterit, quoties per integrum hebdomadam a congregatione sua, vel districtu, Sacerdos quilibet curam animarum gerens, abfuturus est.

13. "Ut ab ecclesiastico ordine omnis vel minima avaritiæ suspicio, aut simoniacæ labis species, in eis præsertim, quæ ad Sacramentorum administrationem spectant, penitus amoveatur," (verbis utimur sapientissimi Pontificis Benedicti XIV) caveant Sacerdotes ne aliquid exigant a fidelibus occasione Sacraenta ministrandi, vel aliquid ea de re paciscantur. Cæterum nullo pacto inhibemus ne recipient quæ sponte offerunt fideles, juxta laudabiles consuetudines, in sacrorum Ministrorum sustentationem, occasione Matrimonia celebrandi, vel Baptismum ministrandi, vel salarii nomine.

14. Caveant Sacerdotes omnes hujus Diœceseos "ne a poenitentibus quicquam tamquam ministerii sui præmium petant, vel accipient."‡

15. Sacerdotibus omnibus hujus Diœceseos in memoriam revocamus, non licere Sacram Eucharistiam apud se retinere, vel secum deferre, nisi urgente necessitate ægrotis succurrendi. Quum autem ea exstiterit necessitas, meminerint quanta cum reverentia se gerere oporteat, qui ipsum Dominum sub speciebus sacramentalibus ferunt. "Vas porro in quo Sacramentum defertur, bursa decenter ornata, et ad collum appensa, apte includere, et ad pectus alligare,"‡ juxta Ritualis regulam, non omittant.

* Sess. 23, de Ref. cap. 1. † Ib. ‡ Rit Rom.

16. Quoniam ad SS. Eucharistiae majorem venerationem confert, ne passim, et sine causa, publicae fidelium adorationi exponatur* (uti animadvertisit Benedictus XIV), nec licet Regularibus, etiam in eorum propriis ecclesiis, sanctissimum illud Sacramentum publice adorandum exponere, nisi ex causa publica, quæ probata sit ab Ordinario,† indulgemus, ut semel in mense, in die Dominica, vel Festo de præcepto, post Missam, vel post Vespertas, exponatur et Benedictio solemnis detur. In Festis solemnioribus, quæ ritu dupli primæ vel secundæ classis celebrantur, licebit insuper illud eodem modo exponere; sicut etiam semel in qualibet hebdomada Quadragesimæ; et singulis diebus per Octavam Festi Corporis Domini. Illud autem haud expoundum dum Missa celebratur, vel Vesperæ cantantur, censemus, nisi in ipso Festo Corporis Domini, vel per Octavam, vel in Quadraginta Horarum adoratione. Moneamus præterea eam expositionem ita faciendam, ut etiam externo ritu tanto Sacramento concilietur reverentia; propterea et luminarium numerus, et thurificatio et pluvialis cum stola et superpelliceo indumentum negligenda non sunt.

17. Quum in his, quæ pertinent ad Missarum celebrationem, Episcopi, "etiam ut delegati Sedis Apostolicae," ex Concilii Tridentini decreto agant, incommoda, quæ ex cœtu fidelium habendo mediam sub noctem in die Natalis Domini in his regionibus nascuntur, præ oculis habentes, prohibemus, ne ecclesia ulla hujus Dioeceseos aperiatur fidelibus ad officia divina vel Sacrum accendentibus, ante quintam horam post medium noctem in Festo prædicto.

18. Ne temere incepta haud feliciter succedant, nullum Orphanotrophium, vel Scholam sub cura Sororum Charitatis, vel virginum Deo dicatarum in Dicecesi instituendam in posterum volumus, nisi prævia Nostra licentia in scriptis: salvis cæteroquin Regularium privilegiis.

19. Niceni Patres, Sacerdotum virtuti et famæ consulentes, mulieres nullas cum illis habitare permiserunt.

* L. 9. de Syn. Dioec. c. 15.

† Juxta decretum S. Cong. Concilii editum die 17 Aug. 1636.

præter matrem, aut sororem, aut amitam, in quibus naturale fœdus nihil permitit sævi criminis suspicari: * quam sanctissimam disciplinam etsi consuetudo plerisque in locis non-nihil emolliuerit, Sacerdotes tamen hujus Diœceseos monitos volumus, ut curent, eas tantum sibi ancillas seligere, quarum ætas provecta, et fama illibata omnem suspicionem amoveat.

* Cap. *A Nobis.*

CONSTITUTIONES

LATÆ ET PROMULGATÆ.

A Reverendissimo D. Francisco
Patrício Kenrick,

EPISCOPO PHILADELPHIENSI.

IN SYNODO DIŒCESANA PHILADELPHIENSI SECUNDA, HABITA IN
ECCLESIA S. JOANNIS EVANGELISTÆ, A DIE XXII MAJI QUÆ
FUIT FESTUM SSMÆ. TRINITATIS, AD DIEM XXVI QUÆ FUIT
FESTUM CORPORIS DOMINI, ANNO MDCCCXLII.

1. DECRETA quatuor Conciliorum Provincialium Baltimorensium a Sancta Sede confirmata, ab omnibus Sacerdotibus, sacra munera in hac Diœcesi exercecentibus, servanda districte præcipimus.

2. Rituale nuper Baltimori editum, juxta decretum quintum Concilii Provincialis Baltimorensis III, et ex auctoritate Summi Pontificis Gregorii XVI, et compendium ejus, adoptamus; et ritus in eo præscriptos, ab omnibus Sacerdotibus in hac Diœcesi adhibendos esse jubemus; et contrarias consuetudines, si quæ forsan alicubi in hac Diœcesi obtineant, abrogamus, et nullius roboris esse decernimus.

3. Decreto octavo Concilii Baltimorensis tertii inhærentes, abusus qui in chorum laicorum in ecclesiis concinentium irreperserunt, tollendos esse quantocuyus Sacerdotum studio cupimus, ita ut Missa, Vesperæ, et cætera sacra officia integre peragantur, juxta ordinem Missalis et Breviarii Romani.

4. Ubi cumque in Diœcesi hac Sacerdos curam habens animarum unicam regit ecclesiam apud quam semper residet, et quotidie in ea sacra munera consuevit peragere, eum

Pastorem habendum esse declaramus, et in plerisque Parochi munus et jus imitari: ubi autem plures ecclesias Sacerdos invisit, adeo ut apud nullam resideat, Missionarius habendus erit: quod si plures ecclesiæ sint alicui commendatæ, adeo ut in præcipua munera sacra quotidie peragantur, aliarum cura, Vicarii opera, gesta; non ideo desinet Sacerdos cui omnium cura est præsertim commissa, Pastoris nomine et juribus frui. Quoties plures Sacerdotes in una ecclesia sacra munera obeunt, Pastor unice habendus erit, quem Nos ipsi designaverimus, qui et curam et regimen habebit, aliis Sacerdotibus Vicariorum nomine sub ejus directione sacra munera peragentibus. Quamvis autem nihil impræsentiarum innovere velimus in disciplina quæ hactenus obtinuit in Provincia hac et Diœcesi, qua Episcopus quoslibet Sacerdotes ab una ad alteram ecclesiam transfert, vel a cura animarum et sacris muneribus amovet, pro conscientiæ suæ dictamine, prout in primo decreto primi Concilii Baltimoresensis declaratum est; attamen mens Nostra est, Pastores numquam suo munere spoliare, vel alio transferre invitox, absque gravi omnino causa, consilio adhibito prudenti; quam rationem hucusque servavimus: sed Vicariorum et Missionariorum transferendorum libertatem pro majori Ecclesiæ utilitate, prout in Domino judicaverimus, plenam retinemus: salvis in omnibus Regularium et Societatum Religiosarum privilegiis.

5. Ut omnia ordine procedant, et omnis discordiæ et contentionis occasio amoveatur, certos assignabimus limites, pro temporum et adjunctorum varietate, intra quos Pastores diversarum ecclesiarum et Missionarii munera sua exerceant; nondum enim tot ecclesiæ in urbibus et oppidis erectæ sunt, vel fidelium rure degentium status adeo certus est, ut limites certos et perpetuos, parœciarum instar, designare valeamus. Qui intra limites ita ad tempus descriptos morantur, commendantur curæ Pastorum eorundem, qui idcirco tenentur iis Sacramenta administrare, eos voce et exemplo docere, aliaque peragere, quæ Pastorem decet, qui pro ovibus sibi commissis rationem supremo Judici est redditurus. Extra istos limites nullum Pastorem volumus exire ad munus pastorale exercendum: nisi forsitan ad infirmorum, qui eos arcessiverint, con-

fessiones excipiendas: nec aliorum Pastorum oves ad ecclesiam suam accedentes licebit ad Sacraenta (excepta Eucharistia et Poenitentia) admittere, sine Pastoris proprii consensu, si ipsius habendi copia sit; vel venia Nostra: nisi grave valde incommodum et detrimentum animarum ex ministerio dene-gato plane oriturum sit: de quo tenebitur Pastorem proprium quamprimum scripto edocere. Commendamus etiam ut pas-chalis communio in ecclesia suscipiatur quæ instar paroecialis sit, ut quantum locorum adjuncta sinunt, Ecclesiæ universalis disciplinam sequamur. Quoties de Matrimonio ineundo agitur, Pastor loci in quo moratur puella anteferendus ple-rumque est: sed licebit et viri Pastori, præsertim si mulier acatholica sit, operam suam præstare, dummodo intra suos limites nuptiæ celebrentur. Habita ratione consuetudinis jam invalescentis, quam tamen cupimus emendatam, per-mittimus, ut iis qui scamma in ecclesia aliqua conducunt, vel eam noscuntur constanter frequentare, omnia Sacraenta ab ejusdem ecclesiæ Pastore, si requisitus fuerit, administrentur, licet extra limites designatos morentur. Cum ob linguae diversitatem plures erectæ sint in hac Dicecesi ecclesiæ in utilitatem eorum qui Germanico vel Gallico idiomate utuntur, Pastores illarum ecclesiarum Sacraenta administrare poterunt, aliaque omnia Pastoris officia peragere pro iis quorum lingua vernacula Germanica vel Gallica est, quamvis intra limites aliis commissos morentur.

6. Canoni tertio Concilii IV. Baltimoresis inhærentes decernimus, ut in ecclesiis, in quibus plures Sacerdotes sacra munera obeunt, et certum honorarium satis amplum unicuique tribuitur, eorum, quæ offeruntur a fidelibus occasione administrationis Baptismi et Matrimonii tres fiant partes, quarum duæ cedant Pastori, tertia autem pars Vicario: si autem duo adsint Vicarii, in quatuor partes oblata dividantur, quarum duæ, vel totius summae dimidium, cedant Pastori, altero dimidio inter Vicarios distributo. In ecclesiis autem in quibus nullum certum honorarium Sacerdotibus tribuitur, sed sustentantur ex fideliuum oblationibus, omnes oblationes istæ, sive occasione administrandi Sacraenta Baptismi et Matrimonii, sive in ecclesia collectæ, vel statutis temporibus

a fidelibus solutæ, deductis prius necessariis cultus impensis, in quinque partes dividantur, quarum tres Pastori cedant, due autem Vicario. Si Vicarius alias ecclesias præcipue veluti adnexas soleat invisere, semel in mense, vel certis anni temporibus, Missionarii instar, honorarii ibi illi tributi, et oblationum habenda erit ratio, adeo ut deductis necessariis itineris impensis, omnia in unum conferantur, dividenda ea, quæ supra statuta est, ratione. Monemus autem omnes eos teneri sub gravi, et titulo justitiae in commune aerarium ea omnia conjicere, quæ vere coram Domino noverint tribui occasione administrationis Sacramentorum Baptismi et Matrimonii, vel quæ tribuuntur ad sustentandum Sacerdotem iis in ecclesiis quæ nulos certos habent redditus, quamvis forsan alio nomine dari dicentur ad hoc onus vitandum.

7. Decretum vigesimum quintum Concilii primi Baltimorensis, quod priori Nostra Synodo promulgavimus, de erigendis confessionalibus, in ecclesiis, in loco patenti et publico, juxta Ritualis Romani præscriptum, omnino ubique servandum, si alicubi forte aliqua neglectum fuisse contigerit, iterum iterumque præcipimus. Ne autem ullo sub prætextu res tanti momenti in posterum negligatur, sub poena suspensionis ab audiendis confessionibus, omnibus Sacerdotibus, sive sacerdotalibus, sive regularibus, ne in suis ædibus, vel cellis vel alibi, extra confessionalia in ecclesiis, vel sacellis publicis, erecta, confessiones mulierum vel puellarum excipient: exceptis quæ surdæ sunt, vel ad quas ægrotantes et infirmas invisendas arcessuntur, vel quæ accedunt ad confitendum in missionibus procul ab ecclesia: in quibus rerum adjunctis, omnino curandum erit, ut locus in quo excipiuntur hujusmodi confessiones publicus sit et patens, et ut per crates interpositas excipientur præcipimus, ubicumque statio haberí solet et sacra munera celebrari.

8. Quum jubeat Concilium Tridentinum* Episcopos interdicere ne cui vago vel ignoto Sacerdoti Missas celebrare liceat, et in iis quæ ad celebrationem Missarum pertinent, Episcopi ut delegati Sedis Apostolicae agant, districte prohibemus ne in ulla ecclesia seu regularium, seu sacerdotalium, intra hanc

* Sess. XXII. de observ. et evit. in cel. Miss.

Dicecesim, Sacerdos sacerularis, seu regularis qui non fuerit ejusdem Ordinis, seu Societatis Religiosæ, cuius ecclesia est, membrum, vel qui non fuerit e Clero alicujus Dicecessis in his Provinciis Foederatis, vel Diœceseon Canadiensium, ad Missam celebrandam, vel ad aliud munus clericale exercendum, admittatur absque speciali Nostra licentia. Indulgamus enim ut, quoties commoda non est occasio Nostræ licentiae petendæ, Sacerdotes aliarum Diœceseon, vel ex Canada, iter agentes, Missam in hac Diœcesi celebrent, vel etiam prædicent, ex Pastoris loci consensu, dummodo certo noscantur facultatibus in alia Diœcesi gaudere, et probis videantur moribus: quam tamen veniam nemini suffragari volumus qui fuerit a Nobis aliquando e Diœcesi dismissus, vel suspensus, vel amotus a munere pastorali, vel cui abstulimus facultates. Ne autem cum fidelium offensione, et episcopalis auctoritatis contemptu, Sacerdotes a Nobis dismissi, vel suspensi, vel munere pastorali spoliati, sacra munera in hac Dicecesi absque Nostra venia iterum aggrediantur, prohibemus sub poena suspensionis ipso facto incurrandæ, ne Sacerdos hujusmodi, licet fuerit deinceps in aliam Dicecesim exceptus, sacrum aliquod munus intra hanc Dicecesim, in ecclesiis, sive sacerularium, sive regularium, sive alibi ubicunque, absque Nostra venia aggrediatur. Eandem decernimus poenam incurrandam Sacerdotibus ex alia quacumque Diœcesi ab Ordinario suspensis, privatis facultatibus, vel ejectis, qui Missam celebrent, prædicare, vel aliud munus sacrum exercere intra hujus Dicecessis limites, absque licentia Nostra audeant.

9. Collationes casuum moralium et rerum spiritualium quater saltem in anno habendas decernimus Philadelphiæ in Seminario dicecesano, et Pittsburgi, loco a Vicario Nostro Generali designando. Iis interesse jubemus omnes Sacerdotes ibi commorantes qui confessiones sacerularium excipiunt: hortamur etiam alios rure degentes, præsertim qui prope urbem commorantur, ut iis, quatenus commode possint, interveniant. Quæstiones resque tractandas singulis annuntiabimus, sicut et tempus convenienti, quibus etiam responsa in scripto dari exigemus ab iis rure degentibus qui collationibus interesse non poterunt.

10. Sub suspensionis poena præcipimus librum in quem referantur nomina baptizatorum, parentum, et sponsorum, dies nativitatis, et baptismatis, in unaquaque ecclesia teneri: et librum matrimoniorum: et diligenter in eos omnia referri, ipsa Sacerdotis manu, statim post Sacraenta ministrata. Quod si extra ecclesiam Sacraenta hæc contigerit ministrari, quamprimum res gestæ Registro inserendæ sunt. Libros etiam in quos confirmati, et sepulti referantur, et status animarum, et res temporales ecclesiæ habendos jubemus.

11. Ad officium sponsorum hæretici admittendi non sunt: quapropter si contigerit aliquem se sistere ad hoc munus suscipiendum, prudenter et suaviter monendus erit, munus illud ei non convenire: nec licebit ejus nomen Registro Baptismi ullatenus inserere.

12. Quum Matrimonium Sacramentum magnum sit in Christo et in Ecclesia, rite semper et sancte celebrandum est. Graviter ergo peccant, qui, Sacerdotum neglecto ministerio, coram magistratu civili, gravius adhuc qui coram præcone Protestantico, illud contrahunt. Vehementer quoque reprobamus eorum agendi rationem, qui in Matrimoniis mixtis coram Sacerdote Catholico prius contrahunt, et postea coram præcone; vel vice-versa. Nullus Sacerdos in hac Diœcesi adsistat Matrimonio eorum quos sic agere velle noverit. Cum enim Matrimonia coram Sacerdote contracta etiam in foro civili valida habeantur, nulla legitima causa hic intercedit, cur se coram ministro acatholico sistant. Ut autem, quantum possumus, fideles ab illicitis his Matrimoniis deterreamus, decernimus ut quicumque posthac coram præcone Protestantico, in quocumque casu, Matrimonium contrahunt, excommunicationis sententiam Nobis reservatam, ipso facto incurvant. Si autem mora necessaria ad facultatem absolvendi petendam a Nobis, vel a Vicario Nostro Generali, magnum aliquando afferat incommode, indulgemus ut a Pastore loci, vel si copia ipsius adeundi non sit, a quocumque Sacerdote qui facultatibus gaudet excipiendi confessiones, absolvi possint extra tribunal poenitentiae, gravi prius injuncta poenitentia. In his autem casibus Nos, vel Vicarium Nostrum Generalem,

monere quamprimum Sacerdos qui eos absolvit tenebitur, et rationes assignare ob quas id necesse esse judicaverit. Volumus autem ut in omni casu absolutio ab hac censura vel palam detur in publico fidelium coetu, vel ita saltem, ut illius notitia satis publica habeatur ad scandalum reparandum.

13. Quum Concilii Tridentini decretum de Matrimonii clandestinis in hac Dicecesi numquam promulgatum fuisse noscatur, Matrimonia quae coram Parocho vel alio Sacerdote ex Ordinarii licentia cum duobus testibus non sunt contracta, valida habenda erunt, quoties non obstat cultus disparitas ob Baptismi ex alterutra parte defectum, vel aliud canonicum impedimentum. Caveant ideo Sacerdotes ne consensum matrimoniale iterum exquirant ab iis qui ita conjuncti sunt, ne forte fideles suspicentur hujusmodi conjugia in conscientia vim non habere, sibique liberum existiment ad nova vota transire: iis autem poenitentibus et a censura prius absolutis, poterunt, si requisiti fuerint, benedicere, precibus quae in Rituall Romano continentur recitatis, vel etiam Missa pro sposo et sponsa celebrata.

14. Curent Missionarii ut fideles ad Sacramentum Matrimonii recipiendum bene parati accedant, pro ipsius Sacramenti sanctitate: quapropter ad Sacramentum Poenitentiae, et etiam ad Eucharistiam prius accedere eos hortentur. Ut autem ad hoc, quantum fieri potest, inducantur, et ut facilius inquire possit, si quae forte impedimenta Matrimonio obstent, commendamus Pastoribus curare ut fideles consilium suum Matrimonii ineundi ante quatuor saltem dies illis significant: in urbibus autem et oppidis in quibus Pastores permanenter habitant, neminem eorum qui ibi morantur Matrimonio conjungendum decernimus qui ante quatuor saltem dies Pastorem de consilio ineundi Matrimonii non monuerit. Quod si ob speciales rationes Pastor censeat conjungendos aliquos, qui eam non praemiserint monitionem, licentiam nostram petendam, vel si id commode fieri nequeat, Nos vel Vicarium Nostrum Generalem de iis certiores quamprimum faciendos volumus. Hoc tamen decretum vim non obtinebit, nisi sex elapsis ab eo lato mensibus.

15. Canones jubent fidelium corpora in locis sacratis reponenda: quapropter si contigerit, ea mandari sepulturæ in cœmeteria sèctorum, vel alias extra cœmeteria Catholica, iis in locis ubi habentur, prohibemus ne ritus funebres peragantur, sive publice, sive privatim: iis vero in locis in quibus cœmeterium Catholicum non est, indulgemus, ut ritus illi privatim, vel in ecclesia, fiant, non tamen in cœmeterio aliquius sectæ. Ritus autem funebres Latino idiomate juxta Concilii Baltimoresensis primi decretum vigesimum peragi districte præcipimus.

16. In priori Nostra Synodo catechismum brevem in Diœcesi Baltimoresi olim usurpatum, ad tempus adoptavimus, donec amplior catechismus in omnium Dioeceseon usum auctoritate Concilii Baltimoresis et Sedis Apostolicæ ederetur. Quum autem hactenus de eo non convenerit, catechismum ab Archiepiscopo Cassiliensi, Jacobo Butler, exaratum, et a quatuor Archiepiscopis Hibernia adoptatum, sicut et compendium ejus, in hujus Dioeceseos usum adoptandum decrevimus; quem idcirco, paucis mutatis, e prelo edi curavimus. In usum Germanice loquentium catechismum Augustæ Vindelicorum, anno 1836, probante Episcopo Augustano et Sede Apostolica, et in urbe Cincinnatensi iterum nuper editum, adoptamus, alio breviori, Canisio auctore, jam Nobis probato, in puerorum usum etiam adoptato.

Constitutiones hæ omnes lectæ, probatæ, et promulgatae sunt in ecclesia S. Joannis Evangeliste in urbe Philadelphiæ, in Synodo Diœcesana Philadelphiensi Secunda, habita diebus, mense, et anno quibus supra.

De mandato Revni. Episcopi.

F. X. GARTLAND,

Secretarius.

CONSTITUTIONES Synodi Diœcesanae Philadelphie=

ensis Tertiæ

IN ECCLESIA CATHEDRALI S. JOANNIS EV.

HABITÆ DIE TERTIA OCTOBRIS, ANNO DOMINI
MDCCCXLVII.

A RDMO. DNO. FRANCISCO PATRICIO KENRICK, EPISCOPO
PHILADELPHIENSI.

I.

Decreta Conciliorum Provincialium Baltimorensium quinti et sexti promulgamus, et in hac nostra Diœcesi vim plenam obtinere volumus et declaramus.

II.

Ubi cumque Sacerdoti sæculari rerum temporalium ecclesiæ incumbit cura, præcipimus, ut semel saltem quotannis, intra mensem Novembris, rationem rerum gestarum Nobis in scripto reddat. Quod si in ecclesiæ ædificationem, vel reparationem, fideles pecuniam mutuam dare velint, caveat Sacerdos ne eam suo vel ecclesiæ nomine accipiat, absque opera et testimonio unius saltem viri spectatae probitatis, qui et subscribat: referat insuper Sacerdos diligenter et accurate in librum ab ipso, vel prælaudato viro servandum, rationes impensi et accepti, ut opportuna data occasione constare possit de rebus rite gestis. Caveat denique ne pecuniam in sui usum mutuam petat, vel a fidelibus in custodiam accipiat, quum periculum sit ne ære alieno obruatur, cum ecclesiastici ordinis dedecore. Commendamus autem Sacerdotibus qui ecclesiæ ædificandas vel reparandas suscipiunt, ut consilio et

opera utantur trium saltem laicorum qui integritate et rerum peritia præstant, ut res utiliter et cum fidelium omnium approbatione, quatenus fieri possit, gerantur.

III.

Proclamationes Matrimoniorum, quæ banna vocantur, ter in ecclesia fieri diebus festis, præcepit Concilium Lateranense, ut si impedimentum subsit, detegatur; quam legem confirmavit Concilium Tridentinum. Eam hactenus apud nos usu haud receptam in morem induci cupierunt Concilii Baltimorensis quinti Patres, quorum vota hac de re Sedes Apostolica maxime comprobavit. In civitatibus et in oppidis hujus Dioecesis in quibus Sacerdos curam gerens animarum permanenter habitat, proclamationes istas facientes in posterum jubemus, a die prima Januarii proxime futuri. Quod si dispensatio ab aliqua proclamatione exquiratur, ea in civitate hac a Nobis ipsis, vel a Vicario Nostro Generali, petenda necessario erit; rure tamen ut ab una alterave proclamatione Parochus, Nostro nomine, dispensem, concedimus; numquam vero a tribus proclamationibus, nisi ex speciali Nostra venia. Ubi cumque autem Sacerdos non habitat permanenter, hortamur ut proclamationum usus paulatim inducatur, quin eas necessario facientes adhuc præcipiamus. Porro ita facientes erunt proclamationes, ut omnes, qui noverint impedimentum adesse, teneantur sub gravi peccato illud quamprimum deferre Episcopo, vel Parocho. Ne in fraudem legis et cum disciplinæ ecclesiastice detimento fideles extra Diocesim in qua morantur, ad Matrimonia contrahenda excurrant, districte vetamus ne Sacerdos hujus Dioecesis aliunde venientes conjugat, nisi plane constet eis copiam Sacerdotis in sua Diocesi non fuisse, et gravem esse causam discedendi. Pariter prohibemus Sacerdoti cuilibet, ex aliena congregatione, districtu vel parœcia venientes, ubi Pastoris copia habetur, conjungere, absque ejus venia, vel Nostra licentia speciali. Ut autem omnis juris ambiguitas hac in re tollatur, et ad formam parœciarum magis accedamus, facultatem administrandi Sacra-menta Matrimonii, Baptismi, Communionis Paschalis, et Extremæ Unctionis ad eos restringendam duximus, qui in

parœcia vel districtu morantur; revocata ea quæ hactenus data est de habentibus scanna, vel frequentantibus ecclesiam, adeo ut in posterum nulla ejus habenda sit ratio.

IV.

Ad morum integratatem servandam et ad fidelium aedificationem vestitus modestus et gravis confert: ideo monemus Sacerdotes hujus Dicecessis, ut ad talaris vestis formam exteriorem vestem quam per vicos ferunt, accedere curent, ita ut infra genua descendat, et omnes sacerulares modos, præsertim indusia in pectore patentia, sedulo evitent.

V.

Quum plurimum ad animorum concordiam jurium certa definito conferat, et patres ex Ordine Eremitarum S. Augustini ex quo erecta est in hac urbe ecclesia S. Augustini quæ ante triennium incendio sublata est, sed jam e cineribus exurgit majori amplitudine, et venustate, jura exercere parœcialia consueverint in eadem ecclesia, limites intra quos exercenda sint in posterum designandos duximus. Pariter declaramus licere patribus e Societate Jesu, qui apud ecclesiam S. Josephi versantur, jura eadem exercere in civitate hac intra limites a Nobis designandos. Licebit etiam patribus e Congregatione SSmi. Redemptoris, qui apud ecclesiam S. Petri in Kensington districtu morantur, Sacraenta omnia instar Parochorum, ministrare quoad omnes Germanos extra civitatis limites in parte septentrionali; sicut et licebit Parocho Germanorum apud ecclesiam SS. Trinitatis, Germanis omnibus in urbe vel in districtibus ad meridiem morantibus ea ministrare. Quum autem nova ecclesia cathedralis jam erigatur, et novæ ecclesiæ pro fidelium multitudine erigenda sint in districtibus adjacentibus civitati, limites parœciarum, quales impreäsentiarum designari poterunt, in charta typis proxime edenda declarabimus. Reservamus autem Nobis et successoribus Nostris jus definiendi limites hujusmodi, eosque variandi, prout opus erit, aucto ecclesiarum numero.

Constitutiones hæ omnes lectæ, probatæ, et promulgatae sunt in ecclesia S. Joannis Evangelistæ in urbe Philadelphiæ, in Synodo dicæcesana Philadelphiensi tertia, habita diebus, mense, et anno, quibus supra.

De mandato Revni. Episcopi.

EDUARDUS J. SOURIN,

Secretarius.

CONSTITUTIONES
Synodi Philadelphiensis Quartæ,
HABITÆ

DIE XX ET XXI APRILIS, MDCCCLIII.

AB ILLMO. ET RDMO. JOANNE NEPOMUCENO NEUMANN EPISCOPO

PHILADELPHIENSI.

1. Ut Christi-Fideles magis opportunam nanciscantur occasionem eliciendi actus fidei, adorationis, spei, et amoris, erga Dominum *JESUM* in SS. Eucharistiæ Mysterio, ut præterea eidem amplius satisferet pro tot tantisque, qui contra illud committuntur reatus; constitutum fuit, ut piissimum exercitium *Quadraginta Horarum*, in iis ecclesiis et capillis hujus Diœceseos habeatur, quæ ab Episcopo quolibet anno una cum tempore indicabuntur, quo in qualibet ecclesia celebrandum sit. Monentur tamen Pastores, ut omnia stricte observare current, quæ circa hoc exercitium in Cærmoniali Baltimorensi traduntur.

2. Cum Beatissima Virgo Maria, sub titulo Immaculatæ Conceptionis, rogantibus Patribus Concilii Baltimorensis III. Principalis Patrona Ecclesiæ Catholicae in Foederatis Nostris Statibus, a Summo Pontifice concessa sit, et ideo a fidelibus Nostræ curæ concreditis speciali veneratione et cultu veneranda sit: commendamus ad normam statuti Synodi Baltimorensis, A. D. 1791, habitæ, ut diebus Dominicis, et Festis de præcepto, ante Missam principalem, cantentur Litaniae Lauretanæ, addita loco suo invocatione, “Regina, sine labe originali concepta, ora pro nobis.” Ubi vero non sunt, qui eas cantare sciant, recitentur quinque Decades Rosarii cum eisdem Litaniiis.

3. Hortamur Pastores animarum, ut in Missionibus suis, pueros septem vel octo annos natos, ad S. Confessionem

debita peragendam præparent, illos quoque cum decimum ætatis annum attigerint, ad S. Communionem rite, devoteque percipiendam, tum instructionibus tum piis exercitiis disponere satagant.

4. Ad præcavenda mala, quæ ex Matrimoniis inconsiderate et absque debita præparatione contractis, oriuntur, omnes quorum muneris est, exhortamur et in Domino obtestamur ut sponsos ad amussim edoceant hujus S. Sacramenti impedimenta, indissolubile vinculum, sanctitatem, et obligationes; eos quoque hortentur, ut ambo prævia confessione et communione Deum sibi propitium reddant. Renovantur quoque et stricte omnibus Missionariis Diceceseos injunguntur, quæ de trina proclamatione, in ecclesia propria facienda, in Synodo Dicecesana III. Const. 3 statuta fuerunt.

5. Monentur Missionarii ut appropinquante tempore præcepti paschalis, fideles suos edoceant, Episcopos Concilii Plenarii Baltimorensis (A. D. 1852) censuisse instituendam esse Sodalitatem precum pro conversione Acatholicorum in hisce provinciis; quam sodalitatem SS. D. N. Pius PP. IX (Die 5 Sept. 1852) non solum approbatione sua decorare, sed et indulgentiis ditare dignatus est.*

6. Ad promovendam uniformitatem in obeundis sacris munis districte mandamus, ut in iis peragendis ea methodus servetur, quæ in *Manuali Ceremoniarum*, aut in *Libro Ceremoniali* traditur; ambo enim auctoritate Conc. Prov. Balt. I. præparati, et a Gregorio PP. XVI. (die 17 Jan., 1841) pro hisce Statibus approbati fuerunt.

7. Optat S. Sedes, ut in Baptismo adultorum ea forma adhibeatur, quæ in Rituali Romano pro eodem traditur. Indulget tamen ut per quinquennium adhuc (ab anno 1852 computandum) in baptizandis adultis adhiberi possit forma illa brevior, in ordine Baptismi parvulorum præscripta.

8. Ut sanctitas ecclesiarum, cultui Divinæ Majestatis aut consecratione aut benedictione dicatarum, semper illibata præservetur, prohibitum est, in iisdem ullo tempore concentus muscos, vel sacros quidem (oratoria vulgo nuncupatos),

* Vide Conc. Plen. totius Americae Sept. Foederatae Balt. 1853, pagg. 59 et 60.

habere. Meminerint etiam Pastores, statutum fuisse in Concilio Prov. Balt. V. Decr. 2 ne laicis personis unquam permittatur verba ad populum facere in ecclesiis, sine Ordinarii licentia.

9. Opus Propagationis Fidei, in Gallia primum exortum, et postea ad plurimas orbis Catholici partes cum incredibili animarum fructu extensem, etiam in hac Nostra Diœcesi stabilimus; mandantes, ut Pastores animarum fideles suos edoceant hujus associationis finem, ordinem, et indulgentias, juxta folium typis impressum.

10. Injunctum est omnibus, ut in edocendis pueris et rudibus Christianam doctrinam, tam in ecclesiis quam in scholis parochialibus catechismis utantur, qui auctoritate Concilii Plenarii Baltimorensis publici juris facti sunt.

Omnes istæ Constitutiones lectæ, probatae, et promulgatae fuerunt in Synodo Diœcesana Philadelphiensi quarta, habita diebus, mense, et anno, quibus supra.

De mandato Revni. Episcopi.

THOMAS REARDON,

Secretarius Synodi.

CONSTITUTIONES In Synodo Diœcesana Philadelphiensi V.

HABITA ANNO MDCCCLV.

A REVMO. D. JOAN. NEPOMUCENO,
EPISC. PHILADELPHIENSI,

LATÆ ET PROMULGATÆ.

1. Decreta Concilii Plenarii Baltimorensis, Sanctæ Apostolicæ Sedis auctoritate confirmata in hac Diœcesi promulgata esse declaramus, et in omnibus servanda jubemus.

2. Ut gloria Deiparae Virginis magis magisque promovetur, et ut, Ea intercedente, fideles nostri majora semper capiant incrementa virtutum, commendamus, ut in omnibus ecclesiis, penes quas Sacerdotes habitat, per dies novem, aut saltem tres, qui Festum Immaculate Conceptionis antecedunt, pium aliquod exercitium celebretur; eo utique tempore et modo, qui circumstantiis locorum et Rituali conveniunt.

3. Consultores Nostros designamus, præter Vicarios Nostros Generales et Vicarium Nostrum Foraneum, Præsidem Seminarii diœcesani ad S. Carolum Borromeum, Commisarium Ordinis S. Augustini, Præsidem Collegii S. Josephi in Civitate, et Pastores ad S. Patricium, ad S. Franciscum Xaverium, et ad SS. Trinitatem. Congregationes Consultorum in ædibus Nostris habebuntur prima Feria III. cuiuslibet mensis, et quidem hora nona antemeridiana. Quodsi Feria hæc impedita sit, cœtus Consultorum habebitur Feria III. sequentis hebdomadæ.

Ex his Consultoribus unum seligemus, qui Cancellarii munere fungetur.

4. Ut Scholæ parochiales nostræ vere seminaria evadant Christianarum virtutum, necessarium est procurare, ut pueri dum in scientiis humanis proficiunt, æquo saltem pede procedant in cognitione et amore Dei. Hortamur itaque Pastores, ut in scholis istis dirigendis institutioni religiosæ morumque culturæ primas assignent partes, neque nimis confidant ludimagistris præcipue sacerdotalibus; imo, siquidem fieri potest. ipsimet pueris, catechizando et instruendo, lac celestis doctrinæ instillare nitantur; uberiorem postea præbentes expositionem doctrinæ Christianæ iis, quorum ætas magis proiecta, et ingenium magis cultum, solidiorem cibum exposcit. Sæpe pueros commonefaciant, Deum velle, ut præprimis in humilitate et timore parentibus obedient, ut castitatem præservent, mansuetudinem et mutuam charitatem ament atque sequantur. Pravos non facile schola pellant, sed strictius eis invigilantes, ne alios inficiant, cum omni charitate, patientia et doctrina eos ad meliorem frugem perducere nitantur, et tunc solummodo eos dimittant, cum certe incorrigibiles inventi fuerint.

Curabunt Pastores, ut scholares quotidie, antequam studia inciant, et in eorum fine, conversi ad imaginem Crucifixi, et junctis manibus, devote recitent preces, quas fideles quotidie recitare consueverunt.

Sedulo quoque invigilabunt Pastores, ne libri in scholas introducantur, qui aut errores contra fidem continent, indifferentismus religiosum sapiunt, aut aliis pravis principiis imbuti sunt. Eos præprimis commendamus, qui opera Fratrum Christianæ Doctrinae publici juris facti inveniuntur.

5. Ubi pro locorum circumstantiis Pastores animarum scholas parochiales erigere nequeunt, omnibus saltem viribus adlaborent, ut *Societas Doctrinæ Christianæ* formetur, cuius membra qualibet die Dominica, in ecclesia, seu alio loco opportuno et decenti congregent sui sexus pueros, eosque doceant preces consuetas, articulos fidei, et methodum S. Sacra menta cum fructu suscipiendi. Ut vero tam docentibus quam discentibus animum addant, monemus Pastores, ut si tempus suppetit, ipsi congregatos invisen, eos exhortentur, in opere hoc salutifero exemplo adjuvent, eisque in memoriam

revocent indulgentias, quas Summi Pontifices tanta cum liberalitate elargiti sunt omnibus tam magistris quam filiis ad hunc finem coadunatis.*

6. In omnibus fere congregationibus et missionibus non desunt Catholici, qui annum decimum quintum assequunti sunt, quin umquam adhuc ad S. Communionem accesserint, imo persæpe neque S. Confessionem perfecerint. Cum iidem infelices ut plurimum legere nesciant, eosque pudeat sese pueris immiscendi dum hi ad S. Sacraenta præparantur; districte mandamus omnibus, quibus a Nobis cura animarum commissa est, ut quolibet anno saltem semel, tempore et loco illis opportuno, ad instructionem tales convocent, eosque pro eorum capacitate necessaria edoceant, usquedum S. Sacraenta percepient.

7. Cum officii boni Pastoris sit, fideles a pascuis periculis retinere, et eos, quos in ea irrepsisse invenit, statim retrahere; monemus omnes Nostræ Dicæcæsos Sacerdotes, ut in publicis sermonibus, in confessionali, et quacumque alia data occasione, fideles, præcipue juniores, prohibeant legere libros, quibus integritatem fidei et morum puritatem facillime corrumpi quotidie deploramus. Imprimis fortiter eos cohibeant, ne indiscriminatim legant amatorias illas fabulas, quas *Newels* vulgo appellant.

8. Statuimus, ad Confirmationis Sacramentum non esse præsentandos pueros septennio minores. Parati tamen sumus confirmare infantes, quorum infirmitas talis est, ut nulla fere spes affulgeat, eos in vivis remansuros usquedum rationis usum nacti fuerint.

Pastores non omissant monere confirmandos, moris in Ecclesia esse, ut in Confirmatione nomen alicujus Sancti addant nomini quod in Baptismo acceperunt. Hoc vero nomen Confirmationis in schedula scriptum sit, quæ a Pastore cuilibet confirmando tradenda est, in testimonium eum suffcienter instructum esse ad Sacramentum hoc suscipendum. Nomina confirmatorum in libro scribantur, qui in archivio ecclesiæ cum aliis Registris asservatur.

* Pauli V. Constitut. dd. 6 Oct. 1607. Ex credito Nobis.— Clemens XII. Breve die 27 Junii 1737.

Cum Pontificale Romanum præcipiat, confirmandos debere recipere hoc Sacramentum *junctis ante pectus manibus*, volumus, ut praxis aliquorum locorum, ut confirmandi candelam accensam manu teneant, in desuetudinem abeat.

9. Prohibemus, ne quis hujus Dicecenses Sacerdos, sine auctoritate Nostra, onus Missarum in perpetuum dicendarum, quas fundatas vocant, in se suscipiat. Obtenta vero Nostra permissione tale onus, una cum intentione et numero Missarum in folio describatur, in patenti loco sacristiae appendendo. Idem etiam observandum erit, cum onus alius operis boni in futurum præstandi, suscipiendum offertur.

10. Sponsi, non in eodem districtu habitantes, in utraque ecclesia denuntiari debent, antequam licite copulari possint. Nullus ergo Sacerdos audeat Matrimonio talium assistere, nisi ipsi ex testimonio Pastoris alterius partis certo constet, etiam in alia ecclesia proclamationes peractas esse.

Cum valde periculose sit, sponsis plane Nobis ignotis dispensationes concedere a denuntiatione bannorum, seu ab aliis impedimentis Matrimonium dirimentibus seu illud impedientibus: præcipimus, ut Pastores animarum, inquisitione debite facta, Nobis ore aut scripto patefaciant non solum impedimenti naturam, sed etiam rationes si quæ adsint, pro dispensatione concedenda sive neganda.

Quandocumque Matrimonium obtenta dispensatione ab impedimento dirimente contractum est, in libro matrimoniorum notari quoque debent natura impedimenti et dispensatio rite concessa.

Sancta Sedes Apostolica in variis Matrimonii impedimentis certum numerum Nobis fixit dispensationum elargiendarum: monemus igitur Pastores, quibus dispensationis exequendæ officium committimus, (quod tamen effectum non sortitur cum sponsi a Matrimonio contrahendo abstinent), ut Nobis rescribere non omittant talium sponsorum nomina et impedimenti naturam.

In dijudicanda validitate matrimoniorum in Hibernia contractorum coram alio quam proprio Parocho, omnes nosse debent, in omnibus Dicecensis Hiberniae die 2 Decembris A. D. 1827, promulgatum fuisse decretum Concilii Trident.

Sess. XXIV. De Reform. Matrim. Cap. I.; et hinc clandestitatem ibidem esse impedimentum dirimens a die 1 Januarii A. D. 1828.

11. "Sacerdotes sacerdotes, aliunde in hanc Dicecesim advenientes, in Clerum Nostrum cooptari nolumus, nisi consensum Nostrum, priusquam suam Dioecesim reliquerint, cum sui Episcopi licentia, impetraverint, seseque missionibus hujus Dicecessis sub Ordinarii obedientia in perpetuum *Juramento* addixerint."*

12. Multum quidem probamus morem, in hac Dicecesi obtinentem, ut, ubi plures Sacerdotes eidem ecclesiae inseruiunt, unus ex eis qua *Hebdomadarius*, ad officia sacerdotalia per decursum septimanæ paratus semper inveniatur. Nequaque tam tamen Pastor opinari debet, se a residentia et a sollicitudine pastorali dispensatum esse, dum Assistentes curæ animalium invigilant. Nec etiam Assistens se omnino liberum existimet, dum alius Hebdomadarii officio fungitur; imo semper se paratum exhibebit ad omnia munia sacra persolvenda, quæ ei a Pastore injunguntur. Nemo præterea Assistens per totam diem, et multo minus noctis tempore a domo pastorali absit, nisi cum consensu et approbatione Pastoris vel Nostro.

13. Volumus, ut Pastores in libello ad id destinato, diligenter et clare describant, quæ sequenti die Dominica aut Festo de præcepto congregationi annuntianda sunt; nempe denuntiationes bannorum Matrimonii, Festa de præcepto et devotionis, dies jejunii et abstinentiæ, indulgentias, si quæ per decursum hebdomadæ sequentis lucranda offeruntur et quibus sub conditionibus, Expositionem XL Horarum in ecclesia propria seu in una ex vicinis, et ea, quæ forsitan ex mandato Episcopi populo annuntianda sunt. Missionarii quoque qui certas ecclesias semel aut bis in mense visitant, simili modo omnia ea fidelibus annuntiare debebunt, quæ ex supra notatis usque ad redditum ab iis observanda erunt.

14. Præcipit Rituale Romanum "quod nemo Christianus, in communione fidelium defunctus, extra ecclesiam aut

* Conf. Epist. Emm. Praef. Congr. de Prop. Fide de die 23. Oct. 1852. (Conc. Plen. Balt. Pag. 61. et 62.—Syn. Dioec. Balt. A. D. 1853. Constitut. II.)

cœmeterium rite benedictum sepeliri debet; sed si necessitas cogat ex aliquo eventu, aliquando ad tempus aliter fieri, curretur ut, quatenus fieri poterit, corpus in locum sacrum quam-primum transferatur; et interim semper Crux capiti illius apponi debet ad significandum illum in Christo quievisse."

Ut sanctitati cœmelteriorum nostrorum consulatur, et ut eodem tempore commotiones præcaveantur, que facile oriuntur cum sepultura Christiana cuidam neganda videtur, in memoriam revocamus, quæ in Synodo diocesana, Baltimori A. D. 1791 habita, sapientissime decreta fuerunt, ut sequitur:

"Notum est Decretum Conc. Lateranensis '*Omnis utriusque sexus*,' quo præcipitur Christianis confessio annua et communio circa tempus paschale, et decernitur contra eos qui decreto non obtemperant, ut vivi ab ecclesia arceantur, mortui vero sepultura ecclesiastica careant. Pastores ne negligant singulis annis hujus decreti memoriam renovare, et si quando contigerit quempiam e vivis discedere sine ulla pœnitentiæ significatione, qui tam salutari præcepto morem non gessit; nihil temere statuant de sepultura Christiana ipsi danda vel neganda quoniam verba Concilii important sententiam non latam sed ferendam; verum Episcopi, aut Vicarii Generalis judicium, si fieri potest, expectetur. Quoniam autem propter magnam locorum distantiam id semper fieri non potest, consideret secum prudens Pastor: 1. An mortuus per multos annos, an autem uno tantum vel altero a mensa Eucharistica abstinuerit. 2. An id fecerit cum magna contumacia, et quasi contemptu Ecclesiæ. 3. An illius mores aliunde fuerint notorie depravati, et mali exempli. 4. His concurrentibus potestatem facimus Sacerdotibus, qui curam animarum agunt, et ad Nos, vel Vicarium Generalem recurrere non possunt, omnia prius æstimando in charitate et visceribus misericordiæ erga vivos et defunctos, procedendi juxta tenorem Concilii Lateranensis, si ita ad majorem Dei gloriam et animarum salutem profuturum judicaverint. Monemus autem, ut numquam non reminiscantur velle Ecclesiam hac salutari disciplina viventes potius in officio continere, quam

punire mortuos, pro quibus preces continuo offert, omnes fideles defunctos divinae misericordiae commendando.

Cæterum omnino prohibitum remanet dare ecclesiasticam sepulturam iis, qui in professa infidelitate, in hæresi, in schismate aut excommunicatione majori decesserunt; seipsoſ occidentibus ob desperationem vel iracundiam, non autem si ex insania id accidat, nisi ante mortem dederint signa pœnitentiae; morientibus denique in duello, etiamsi ante obitum dederint pœnitentiae signa; et infantibus mortuis absque Baptismo.

15. Si quando ex Nostra vel Vicarii Generalis licentia contingat, ut Baptismus administretur ab alio quam proprio Pastore, aut ut Matrimonium contrahatur coram Sacerdote, licet neuter sponsorum in ejus districtu habitat: monemus tales Sacerdotes, ipſos ſe ex justitiae titulo teneri, ea quæ tali occaſione eis a fidelibus oblata fuerunt, proprio eorum Pastorii in integrum remittendi. Idem etiam desideramus ut ab iis Sacerdotibus obſervetur, qui in caſu urgente et neceſſario, etiam absque Nostra licentia Baptiſtum adminiſtrant infanti, cujus parentes in ejus districtu non reſident.

16. Collationes caſuum moralium in Sacello Nostro domestiſco habebuntur in prima Feria III. mensium Januarii, Aprilis, Julii, et Octobris, et quidem hora 3. pomeridiana. Si vero talis Feria impedita eſſet, collatio habebitur in Feria III. proxime ſequenti.

17. Cum S. Sedis Apostolicae privilegio (Rescr. dd. 22. Julii A. D. 1855.) dispensati ſimus ab obligatione mittendi nomina variis confraternitatibus adſcriptorum ad illas eccleſias, ubi talis confraternitatis Director exiſtit, dummodo album inſcriptorum apud Nos, vel aliam personam ecclesiasticam a Nobis ad hoc delegatam aſſervetur; mandamus Pastoribus animarum, ut nomina eorum, qui uni alterive ex confraternitatibus seu ſodalitatibus canonice institutis aggregari volunt, in libro ad hoc destinato, notent, ſeu notari ab aliis faciant, quem poſtea apud ſe ſervent, Nobis in viſitatione cum reliquis libris exhibendum.

18. Ad præcavenda mala quæ tum Eccleſiae tum Sacerdotio eveniunt, ſi res ecclesiasticæ non ſecundum certum

et rectum ordinem administrantur, sequentia decernimus, et in Domino præcipimus

Quilibet Pastor hujus Dicecenses, qui ecclesiae præest, cuius titulus penes Nos est, versus finem cujuslibet anni Nobis suggesteret nomina duorum seu trium suæ congregationis virorum, probitate et rerum peritia conspicuorum; quos, si Nobis bene visum fuerit, eidem assignabimus ut eum consilio et opere adjuvent in administrandis ecclesiæ temporalibus, et in conficiendis rationibus accepti et expensi.

Unusquisque Pastor debet cum Nobis convenire tum de subsidiis ad vitam sustentandam, tum ad officium suum explendum necessariis. Eodem tempore determinabitur honorarium Assistantis, si unum alterumve penes se habeat. In iis tamen ecclesijs, quibus plures Sacerdotes inserviunt, quibus nullum certum honorarium tribuitur, sed sustentantur ex fidelium oblationibus, ad normam Statuti 6. Syn. Dicec. II. ad tempus indulgemus, "ut omnes oblationes istæ, sive occasione administrandi Sacraenta Baptismi et Matrimonii, sive in ecclesia collectæ, vel statutis temporibus a fidelibus solutæ, deductis prius necessariis cultus impensis, in quinque partes dividantur, quarum tres Pastori cedant, duæ autem Vicario." In reliquis autem observare tenentur, quæ in hac Constitutione sanciuntur.

Ad redditus ecclesiæ pertinent collectiones factæ in ecclesijs in diebus Dominicis et Festis, omnia quæ veniunt ex locatione scannorum ecclesiæ, item redditus e cœmterio, e schola, legata, donationes et subscriptiones annuæ, et cet. Ex his redditibus omnia desumenda sunt, quæ ad cultum divinum, ad sustentationem Cleri et scholæ parochialis necessaria sunt.

Meminerint Pastores se vi muneris obligatos esse invigilare, ne redditus ecclesiæ eorum culpa dilapidentur, sed potius religiosissime eos in fines tantum expendi debere, ad quos a fidelibus oblati fuerunt. Conscientiam eorum insuper oneramus de stricte observandis omnibus, quæ in folio circulari circa administrationem ecclesiarum in Nostra Dicecesi tradita inveniuntur.

Si aliquem ex Pastoribus invenerimus vel rerum gerendarum valde imperitum, vel non curantem ut res ecclesiasticae juxta normam a Nobis constitutam administrentur, satis gravem causam habebimus, eum a munere amovendi.

19. Nullus hujus Dicecenses Sacerdos retinebit, jure et nomine proprio, ecclesiam, coemeterium, domum parochialem, sive alia quæcumque bona quæ oblationibus et sumptibus fidelium aut ex parte aut integre comparata fuerunt. Ut vero omnem circa hanc rem hæsitationem præcidamus, qualemcumque permissionem, huic Constitutioni contrariam, prius concessam, revocamus; et si quis titulum talem apud se retinuerit per tres menses a die promulgationis hujus statuti eum ipso facto suspensum declaramus.

Caveant quoque ne res suas rebus ecclesiæ immisceant; imo in libro, *Inventarium* vocato, omnia clare describant, quæ in usum ecclesiæ vel pro domo parochiali a fidelibus donata, seu ex ipsorum contributionibus comparata fuerunt.

20. Libri de Religione tractantes ab uno altero Dicecense Theologo examinentur, Nobisque ab eo commendentur antequam Nostra ad eos typis dandos licentia petatur. Designamus vero Examinatores talium librorum Præsidem Seminarii Dicecesani, et Pastores Ecclesiæ ad S. Petrum Apost., et ad S. Joannem Evang., in hac civitate sitas.

21. Constitutiones istas vim obtinere declaramus, quamprimum typis impressæ ad Missionarios transmissæ fuerint.

De mandato Revni. et Illmi. Episcopi.

GULIELMUS O'HARA, S. Th. D.,
Secretarius Synodalnis.

CONSTITUTIONES In Synodo Diœcesana Philadelphiensis Sæta.

HABITA ANNO MDCCCLVII.

LATÆ ET PROMULGATÆ.

I.

Decreta Concilii Provincialis Baltimorensis VIII, Sanctæ Sedis Apostolice auctoritate munita, in hac Diœcesi promulgata, et in omnibus servanda esse, declaramus.

II.*

In administrando Baptismo, et in suscipiendis neo-conversis ex hæresi et infidelitate, Missionarii hujus Diœcesis sequentem observare curabunt normam, utpote Rituali Romano, Decretis Sacræ Rituum Congregationis, et Constitutionibus diœcesanis conformem:

1. Infantes, qui nondum habent usum rationis, baptizari debent juxta *Ordinem Baptismi Parvulorum*; in Baptismo vero eorum, qui usum rationis jam assecuti sunt, ille in posterum ordo sequendus est, qui in Rituali Romano pro *Baptismo Adulorum* traditur, et qui in illo quoque continetur libello, qui hoc anno sub titulo "*Excerpta ex Rituali Romano*," auctoritate Archiepiscopi Baltimorensis publici juris factus est.†

2. Sancti Baptismi Sacramentum in ædibus privatis conferri non debet, sed in ecclesia, nisi mortis periculum adesse

* Constitutio II. utpote tractans de S. Ritibus, S. Rituum Congregationis examini submissa fuit ab Episcopo, et nunc exhibetur ab eadem emendata, juxta Instructionem eidem benignissime concessam Rescripto S. Rit. Congr. dd. 26. Martii 1859.

† Vide n. V. in Appendice Altera.

videatur; quo in casu Sacerdos, omissis omnibus iis, quæ juxta debitum ordinem dicenda seu agenda essent ante Baptismum, catechumenum statim trina vel etiam una aquæ infusione rite baptizet; postea vero, si tempus adhuc suppetat, et Chrisma secum habeat, liniat eum in vertice, et linteolum candidum imponat, candelamque accensam ei porrigit, sicut in Ordine baptizandi traditur. Cæteri ritus omnes, qui infusionem aquæ præcedere debuissent, recuperata a catechumeno sanitatem, supplendi erunt in ecclesia, caute tamen servatis quæ Rituale Romanum in *Ordine supplendi omissa super baptizatum* injungit.

In supplendis autem ritibus omissis ille Baptismi *Ordo* servandus erit, sive *Parvolorum*, sive *Adultorum*, qui juxta superius determinata (n. i.) servandus in catechumeno fuisse tempore, quo Baptismum suscepit.

3. Eadem prorsus methodo procedere debet Sacerdos, cum quis in ecclesia baptizandus est, mortisque periculum urgeat, hoc tantum discrimine observato, ut si catechumenus post traditam ei candalam accensam adhuc supervixerit, supplendi statim sint ritus omnes, qui aquæ infusionem, præcedere debuissent, quique ob imminentis mortis metum omissi fuere.

4. Neo-conversi ab haeresi, qui validum jam prius suscepserunt Baptismum, nequaquam rebaptizari debent, nec etiam sub conditione; debent tamen professionem fidei emittere, et ab excommunicatione absolviri, quam per haeresim professam incurserant, juxta methodum in Rituali Baltimorensi præcriptam. Si tamen nonnunquam ejusmodi neo-conversus valde desideret, ut ritus in ejus Baptismo olim omissi hac occasione suppleantur, Sacerdos huic pio ejus voto morem gerere utique liberum habet; debet tamen in tali casu adhibere *Ordinem Baptismi Adultorum*, et mutare mutanda ob Baptismum jam valide susceptum.*

5. Neo-conversi ab haeresi, de quibus non constat utrum unquam baptizati rite fuerint necne; seu de quorum Baptismo rationabiliter dubitatur, utrum validus fuerit, an non;

* Circa professionem fidei et absolutionem ab haeresi vide in Appendix, n. V, Instructionem S. Congreg. S. Officii die 20 Jul. 1859.

sub conditione a Sacerdote baptizandi sunt juxta *Ordinem Baptisimi Adulorum.*

III.

Ne S. Missæ Sacrificium ob defectum materiæ aptæ unquam effectu salutari frustretur, Sacerdosque incautus gravis criminis reus fiat, inquirere nonnunquam debet, utrum panes in altari ab eo offerendi e farina triticea et aqua, sine additione alterius materiæ confecti sint. Summa quoque Mysterii Eucharistici sanctitas, Ecclesiæ mandatum, pietasque Christiana requirunt, ut panes isti sint absque macula, integri, rotundæque formæ, tum ii majores, qui ad Sacrificium conficiendum adhibendi sunt, tum ii minores, qui ad communionem fidelium destinantur. Convenit porro, ut panes isti in vase decenti custodiantur, quod ad hunc tantum usum inserviat. Videre quoque debent Sacerdotes, ut panibus in Missa semper utantur recentibus; graviter quippe peccat, qui in ea adhibet panem qui jam cœpit corrumpi.

Multo majorem adhuc, si fieri potest, sollicitudinem, sumamque curam adhibere debet Sacerdos in nostris provinciis, ut pro Missæ Sacrificio semper habeat vinum genuinum ex vite, et cui aliis liquor admixtus non sit, saltem non in notabili quantitate. Nimum incaute ageret Sacerdos, qui in Missa uteretur vino, quod his in terris passim venditatur nomine *Port, Madeira, Malaga*, et ejusmodi; sed potius procurare nitatur aut vinum ex vineis nostrarum provinciarum, aut unum aliudve ex iis generibus, quæ rarius adulterantur; qualia sunt quæ dicuntur *Sauterne, Vin du Grave*, et similia. Vascula vitrea quoque, in quibus vinum et aqua pro Missæ Sacrificio asservantur, utique oportet esse munda, integra, et operculo munita.

IV.

Cum opitulante gratia divina, numerus ecclesiarum et Sacerdotum iis deservientium in hac Diœcesi eo auctus sit, ut fidelibus nostris multo amplior jam pateat opportunitas audiendi Missam in diebus Dominicis et Festis de precepto, officii Nostri esse ducimus, restringere intra certos limites licentiam Sacerdotibus data occasione concessam S. Missæ

Sacrificium bis in die offerendi, quandocumque multi ex fidelibus secus praecepto ecclesiastico satisfacere non possent. Ut igitur in materia tanti momenti quam proxime ad Ecclesiæ Catholicae disciplinam accedamus, in Domino prohibemus omnes Nostræ Diceceseos Sacerdotes tam sæculares quam regulares, post primam diem Januarii anni proximi (1858) bis in eadem die offerre Sanctum Missæ Sacrificium, nisi prius a Nobis, seu a Coadjutore Nostro licentiam hoc faciendi scripto obtinuerint. Si quis itaque Pastor coram Deo putet, plurimis ex fidelibus sibi commissis adimi opportunitatem Sacrum audiendi statutis diebus, nisi aut ipse aut Sacerdos sibi assistens dicta licentia gaudeat, eam versus anni finem expositis rationibus necessitatis congregationis suæ, a Nobis obtinere curabit. Insuper declaramus, facultates huic Constitutioni contrarias, sive a Prædecessore Nostro, sive a Nobismetipsis concessæ fuerint, exspirare nullasque futuras esse in fine currentis anni.

V.

Vesperas integras decantari diebus Dominicis Festisque in omnibus hujus Diceceseos ecclesiis pro more oportet, quæ numquam omittendæ sunt ob alia pietatis exercitia; cultus etenim solemnis Ecclesiæ probatus, et per tot sæcula vigens, Deo gratior censendus est. Quodsi vero aliquando copia non sit, Vespertas pro more Ecclesiæ decantandi, laudamus Missionariorum studium, qui tempore pomeridiano pueros fidei rudimenta docent, vel fideles concione instruunt, vel qui pietatis exercitia in ædificationem peragunt. Monemus autem hæc vel ex Liturgia desumenda esse, vel ex iis quæ Summorum Pontificum sanctione donata sunt indulgentiarum concessione; numquam autem publice in ecclesia a Sacerdote recitandas esse preces, quæ vel Sedi Apostolicæ vel Ordinario non noscuntur probatae.

VI.

Sanctæ Congregationis de Propaganda Fide Decreto forma traditur, juxta quam procedere debemus in Judiciis Ecclesi-

asticis rite pertractandis. Illud igitur decretum pro hac Diœcesi ex animo adoptantes, Constitutionibus nostris Synodibus hic inserendum duximus :

“Sacerdotes, quibus per Ordinarii sententiam sacri ministerii exercitium interdictum fuerit, nullum jus habent ad sustentationem ab eo petendam, cum ipsi se sua culpa missionibus operam navandi incapaces reddiderint. Ut autem omnis occasio querelarum tollatur, censem Patres omnino expedire, ut Ordinarii in causis criminalibus Clericorum aut Presbyterorum servent certam judicij normam, quæ ad formam a Concilio Tridentino (Cap VI., Sess. xxv., de Ref.) præscriptam quam proxime accedat: scilicet ut Episcopus, aut Vicarius ejus Generalis, de ipsius commissione, duos ejusdem Episcopi Consultores (ex eis quos juxta alterum Baltimorense Concilium, pro gravioribus negotiis pertractandis designatos habet); nec semper eosdem eligat, qui ei Presbyterum criminis postulatum judicaturo, coram Notario tamen ipsius Episcopi, assistant. Unum autem sit utriusque votum, possitque alter Episcopo accedere. Quodsi ambo ab Episcopo, seu ejus Vicario, discordes fuerint, tertium tunc ex prædictis suis Consultoribus ipse eligat, et juxta eam partem cum qua tertius convenit, causa terminetur. Si autem contigerit omnes Consultores ab Ordinario electos, ab ejus sententia dissidere, tunc ad Metropolitanum causa referri debet, qui sententiarum motiva expendet, et judicium feret. Quando autem quæstio erit de subdito Metropolitani, criminis postulato, et omnes Assessores Metropolitani, modo prædicto ab ipso designati ab ejus sententia dissenserint, tunc appellatio fiat ad seniorem Episcopum comprovincialem, cuius sententia finalis erit; salvis semper Sedis Apostolice privilegiis et auctoritate.”

VII.

Constitutiones istas vim obtinere declaramus, quamprimum typis impressæ ad Clerum Diœcesanum transmissæ fuerint.

De mandato Revni. Episcopi.

THOMAS REARDON,

Secretarius Synodalnis.

CONSTITUTIONES

Quas in Synodo Diœcesana Philadelphiensi Septima

PROMULGAVIT

ILLMUS, AC RDMUS. PATRITIUS JOANNES RYAN,

ARCHIEPISCOPUS PHILADELPHIENSIS,

DIE QUARTA NOVEMBRIS, A. D. 1886.

I. DECRETA Concilii Provincialis Philadelphiensis Primi anno 1880 habitu et Sanctæ Sedis judicio emendati et recogniti, necnon Decreta Concilii Plenarii Baltimorensis III. jam per Rdum. Delegatum Apostolicum promulgata, per hanc Constitutionem iterum promulgamus juxta mandata ejusdem Concilii,* ut ab omnibus ad quos spectat sedulo et accurate serventur.

II. Ea omnia, quæ de Catholica juventutis educatione decreverunt PP. ejusdem Concilii, in hac nostra Diœcesi inviolabiliter servanda sunt. Summam hujusmodi decretorum subjungimus ex Actis ipsius Concilii depromptam.†

"Statuimus ac decernimus:

1. Prope unamquamque ecclesiam ubi nondum existit, scholam parochialem intra duos annos a promulgatione hujus Concilii erigendam et in perpetuum sustentandam esse, nisi Episcopus ob graviores difficultates dilationem concedendam esse judicet.

2. Sacerdotem, qui intra hoc tempus erectionem vel sustentationem scholæ gravi sua negligentia impedit, vel post repetitas Episcopi admonitiones non curet, mereri remotionem ab illa ecclesia.

3. Missionem vel parceiam quæ Sacerdotem in erigenda vel sustentanda schola adjuvare ita negligat, ut ob hanc supinam negligentiam schola existere non possit, ab Episcopo esse reprehendendam ac quibus efficacioribus et prudentio-

* Tit. Ult., p. 184.

† Acta et Decreta Conc. Plen. Balt. III, Num. 199, p. 104.

ribus modis potest, inducendam ad necessaria subsidia conferenda.

4. Omnes parentes Catholicos prolem suam ad scholas parochiales mittere teneri, nisi vel domi vel in aliis scholis Catholicis Christianæ filiorum suorum educationi sufficienter et evidenter consulant, aut ob causam sufficientem, ab Episcopo approbatam, et cum opportunis cautionibus remediisque eos ad alias scholas mittere ipsis liceat. Quænam autem sit schola Catholica Ordinarii judicio definiendum relinquitur."

III. Cum eorumdem Patrum mens fuerit,* ut Episcopi pro singulis suis Dioecesis in Synodo, vel extra Synodum e Consulorum consilio, fixam ratamque definiant pecuniae summam, quæ ab ecclesiarum Rectoribus *congruae* seu salarii nomine percipi possit; statuimus pro congrua Rectoris nummos, ut aiunt, *scutatos* octingentos annuos (\$800); pro congrua autem Presbyteri adjutoris seu Vicarii nummos tercentos annuos (\$300). Quoad *jura stolaæ* eorumdemque partitionem, necnon quoad modum providendi necessariis domus parochialis expensis, volumus omnia in posterum fieri quemadmodum hactenus fieri solitum est.

In parochiis vero ubi ob reddituum tenuitatem prædicta summa percipi nequit, parentum est monitis Patrum eorumdem spiritu Apostolico plenis. Addunt enim:† "Minori tamen summa contenti sint oportet Sacerdotes casu quo eorum missio vel missiones per redditus suos annuos statutam congruam suppeditare nequeant, cuius rei judeæ erit Ordinarius, auditio Consulorum consilio. Nolumus enim ut salaria ex bonis ecclesæ jam acquisitis percipientur; Episcopus vel Dioecesis nulla lege tenetur salarii defectum supplere, si qua de causa Sacerdotes missionarii illud vel nullum vel justo minus acceperint, dummodo tamen juxta monitum Apostoli (I Tim. vi., 8) necessaria ad alimenta et tegumenta non desint, nisi forte hic ipse necessariorum defectus, judicio Episcopi cum suis Consultribus, gravi culpa ipsius Missionarii accidisset."

IV. Servetur ubique taxa pro funeralibus quæ jam obtinet

* Conc. Plen. Balt. III, Num. 273, p. 156. † Ibid, pp. 156-57.

per Diœcesim, licet non omnibus in locis, quæque clarius infra explicabitur. Nulli Rectori, nulli Vicario liceat plus accipere quam summam a Nobis definitam. Exequiæ pauperum, qui vel ordinarias expensas se solvere posse negant, debent esse omnino gratuitæ. Si qua modificatio facienda est sive in taxa pro funeralibus sive in congrua Sacerdotum, fieri non debet sine consensu Ordinarii in scriptis.

V. Taxa pro dispensationibus in causis matrimonialibus eadem sit in posterum qualis nunc existit. Sacerdoti licebit ab una proclamatione bannorum dispensare, quoties justa dispensandi causa habebitur.

VI. Nisi obstet necessitas aut gravissimum incommodum, omnino decet fideles Matrimonium contrahere Missæ tempore cum benedictione nuptiali. Quod si causa gravis impedit quominus Missæ tempore contrahant, Sacramentum Matrimonii recipient aut mane aut saltem diurno tempore. Nuptiæ nocturnæ penitus et quamprimum aboleantur. Si quando locus exceptioni videatur occurrere, postulanda est expressa Rectoris permissio, quam ille sine gravi causa dene-gare tenetur.

VII. Visitatio Diœcesis peragetur juxta formam in libro contentam qui vocatur "Cæremoniale Eccles. Catholice pro Statibus Fœderatis,"* ubicumque cærimoniæ præscriptæ sine gravi incommmodo locum habere possint.

Item, Rectoribus ecclesiarum per hanc Diœcesim injungimus, ut in posterum semel quotannis parochiale visitationem cujusque subditorum suorum familiæ vel per se vel per Vicarium faciant. Librum etiam habeant in quo singulorum nomen, ætas, Sacraenta accepta, denique ea omnia quæ statum spiritualem ovium suarum indicant, accurate recenseantur.

VIII. Ubi agitur de societatibus, de quarum secreto sive arcano non habetur scientia, sed tantummodo suspicio esse illud tale, quale damnat Ecclesia, Sacerdos non debet participibus vel sociis ullius societatis vel cœtus non nominatim a Sancta Sede damnati Sacraenta denegare nisi facto examine

* Ceremonial of the Church in the United States. Fifth Revised Edition. P. 390.

evidenter constiterit cœtum illum adversari bonis moribus ob juramentum *obedientiæ*, ut vocant, *cœcæ*, scilicet ubi socii facere quidquid jubeatur parati sunt, aut ubi conceptum juramentum id arcani habet, quod non liceat Confessarium consulere de obligationibus a societate impositis; aut demum, ubi finis societatis vel media ad hunc finem assequendum clare adversantur legi morali, vel Ecclesiæ reipublicæ bono. In casibus dubiis consultatur Episcopus, qui si dubium adhuc maneat, rem referat ad jam existentem Archiepiscoporum Commissionem.

IX. In Collationibus Theologicis quæ ter in anno haberi solent, servetur regula sequens, quæ est magni momenti ex Concilio Plen. Baltimorensi Tertio desumpta: "Casus conscientiæ solutio ab omnibus, qui cœtui adesse debent, scriptis exaretur. Duo quorum nomina sortito exiverint ex urna continente schedulas in quibus omnes inscripti fuere, responsa sua legent et casum discutiant."

X. Societas Cleri Auxiliatrix (*Clerical Aid Society*) in hac Diœcesi instituetur in utilitatem Sacerdotum ætate et laboribus confectorum, unaquaque parochia *pro rata* opem suam conferente. Archiepiscopus *ex officio* societatis erit præses; Cancellarius Diœcesis erit thesaurarius. Commissio œconomica, sive Administrationis, constabit ex Archiepiscopo, ejusque Vicariis Generalibus, Cancellario et Secretario a cœteris eligendo ex Clero diœcesano. Reditus inde provenientes adhibebuntur etiam ad sustentandos lapsos Sacerdotes, modo maneant intra septa monasterii ab Archiepiscopo designandi. Regulæ speciales societatis hujus palam fient in Collatione Theologica proxime futura.

Ex mandato Illmi. ac Rdmi. Archiepiscopi.

JACOBUS A. CORCORAN, S. T. D.,

Secretarius Synodalil.

Synodus Dioecesana Philadelphiensis viii.

HABITA

DIE VIGESIMA QUARTA APRILIS, A. D. 1912,

IN ECCLESIA METROPOLITANA SS. APOST. PETRI ET PAULI

PRAESIDE

ILLMO. AC RDMO. EDMUNDO FRANCISCO PRENDERGAST,

ARCHIEPISCOPO PHILADELPHIENSI.

ACTA SYNODALIA.

Synodum Dioecesanam Philadelphiensem Octavam per litteras datas die 2^a Aprilis, 1912, Illmus. ac Rdmus. Edmundus Franciscus Prendergast convocavit, Consultorum consilio prius exquisito, omnesque suae Dioecesis Sacerdotes, tam saeculares quam regulares, Synodo interesse invitavit.

Mensibus Februariis et Martiis, Commissio Synodalnis ab Illmo. et Rdmo. Archiepiscopo designata et constans viris ecclesiasticis fere quinquaginta aetate et scientia provectioribus, in coetibus preparatoriis materias in Synodo tractandas diligenter examinavit. Postea decreta omnia ad mentem Commissionis Synodalnis, typis exarata, ad omnes Dioecesis Sacerdotesmittenda curavit Illmus. ac Rdmus. Archiepiscopus, data facultate, ut si quid ipsis addendum vel mutandum occurreret, suam quisque sententiam libere in medium proferret. Haud pauci hac facultate ingenue usi sunt et variae prolatae fuerunt animadversiones; quibus omnibus serio et mature perpensis, nonnullas emendationes admisit Illmus. ac Rdmus. Archiepiscopus.

Litteris vero convocationis morem gerentes, die 24^a Aprilis, mane, hora nona, in Sacello Cathedrali, convenerunt Synodales, numero circiter quadringenti, vestibus talaribus et superpelliceis induti. Omnibus paratis, hymnoque *Veni Creator Spiritus* a Cantoribus incepto, processionaliter ad Ecclesiam

perrexerunt; quam cum ingressi sunt, Missam *De Spiritu Sancto* solemni ritu celebravit Illmus. et Rdmus. Archiepiscopus, cui ad altare astiterunt Rdmus. Joannes McCort, V. G., Presbyter Adsistens; Adm. Rev. Jacobus Trainor, V. G., et Adm. Rev. Henricus Drumgoole, Seminarii Sti. Caroli Rector, Diaconi Adsistentes; Rdmus. Carolus Kavanagh, Dioec. Philad. Cancellarius, Diaconus; Adm. Rev. Petrus Masson, Subdiaconus. Missa finita, persolutisque psalmis et precibus in Pontificali Romano praescriptis, mandatum est ut omnes praeter Synodales exirent, et Synodus solemniter fuit aperta. Synodi Officiales constituti sunt:

Promotor, Rdmus. JOANNES MCCORT, Vic. Gen.
 Procurator Cleri, Adm. Rev. JACOBUS TRAINOR, Vic. Gen.
 Judices Querelarum et Excusationum, RR. DD. GUALTERUS GOUGH et JOSEPHUS KAULAKIS.
 Secretarius, R. D. EDMUNDUS FITZMAURICE, S. T. D.
 Notarius, R. D. GULIELMUS GARRIGAN, S. T. D.
 Magistri Caeremoniarum, RR. DD. FRANCISCUS SHEEHAN et DIONYSIUS CORBETT.
 Cantores, Adm. Rev. JOSEPHUS O'KEEFE et R. D. HUGO HENRY, Litt. D.

Perlectis decretis preliminaribus, omnium nomine Professio Fidei recitata est et bini accedentes ad Illmum. et Rdmum. Praesidem, tactis sanctis Evangelii, juramentum praestiterunt. Subinde, cum lecta fuissent Synodalium nomina, viros in Examinatores Synodales et Parochos Consultores deputandos proposuit Illmus. et Rdmus. Archiepiscopus, de singulis consensum Synodi exquires. Quo habito, et juramento de munere fideliter obeundo a nuper electis interposito, sessio prorogata est ad horam tertiam pomeridianam.

Hora statuta, regressi sunt Synodales in Ecclesiam pro continuatione sessionis. Post preces solitas, statim promulgata sunt nova quae apparebant statuta et Professio Fidei ab iis Sacerdotibus est emissa qui a sessione antemeridiana legitime impediti abfuerunt. Iterum vocata fuerunt omnium Synodalium nomina, et decreto de conclusione Synodi paelecto, Secretarium rogavit Rdmus. Promotor ut de omnibus et singulis in sessione peractis authenticum instrumentum conficeret. Tum gravi sermone Synodales allocutus est Illmus. ac Rdmus.

Praeses, in quo Commissionis Synodalis doctrinam et diligentiam in deliberando, totiusque Cleri alacritatem in conveniendo laudans, Concil. Plen. III. necnon Praedecessorum suorum decreta denuo promulgavit, et ut una cum novis statutis ab omnibus accuratissime servarentur ex animo hortabatur. Cantato dein hymno *Te Deum* et benedictione Pontificis cum indulgentia impertita, omnes in pace recesserunt.

CONSTITUTIONES

1. Decreta Concilii Plenarii Baltimorensis III, necnon Concilii Provincialis Philadephensis I, Nos iterum in hac Synodo promulgamus, et ab omnibus ad quos spectat fideliter servanda esse declaramus.

2. Statuta omnia Praedecessorum Nostrorum, quatenus hisce praesentibus non revocentur, de novo confirmamus et in pleno suo vigore permanere decernimus.

3. Quinque Vicarios Foraneos constituimus, quorum erit, inter alia: Moribus Sacerdotum intra suum decanatum degentium invigilare, observantiam constitutionum synodalium et decretorum Ordinarii promovere, et aliquoties per annum Episcopo renuntiare quae in sua parte Dioecesis notabilia contingunt.

4. Examinatores Synodales septem esse volumus. Eorum erit dirigere concursus candidatorum ad rectoratus inamovibiles et dare operam in amotione administrativa ab officio et beneficio curato, juxta praescripta Decreti *Maxima Cura*. Praeter Examinatores, sex erunt Parochi Consultores qui adimplebunt partes sibi assignatas in eodem Decreto.

5. Vix ullibi in hac Nostra Dioecesi necessitas adesse videtur protrahendi Missarum celebrationem in diebus Dominicis et Festis ultra horas consuetas. Volumus ideo, ad eliminandam omnem diversitatem quae ordini communi derogare videatur, ne Missa in urbanis ecclesiis ultima post horam incipiat undecimam ante meridiem; quae Missa solemnis aut cantata esse debet, excepto tantum tempore aestivo, quando propter excessum aestus Missae priyatae horis possunt celebrari consuetis.

6. Quae circa Musicam et Cantum liturgicum in ecclesiis adhibendum districte praescribit Summus Pontifex Pius X. ad amussim ab omnibus servari volumus. Modus in hac re servandus directioni Commissionis pro Musica Sacra in hac Dioecesi constitutae committitur, cuius erit invigilare ut omnia rite at ad normam praescriptionum Pontificalium peragantur, quoad ejus fieri potest, et ut abusus quicunque quantocius eliminentur.

7. Rituale Romanum, forma qua ad usum Cleri in Statibus Foederatis jam fuit in Concilio Plenario Baltimoresi II. sancitum, ab omnibus Sacerdotibus sacra munera peragentibus accurate est servandum. Unde districte vetamus sub poena suspensionis ne consuetudines alienae a ritibus praescriptis in editionibus sub titulo "Excerpta Ritualis Romani" evulgatis in hanc nostram Dioecesim introducantur, et si quae forsan irrepserint statim eliminandas esse decernimus.

8. Cum plures erectae sint in hac Dioecesi ecclesiae in utilitatem eorum qui idiomate diverso ab Anglico utuntur, Rectores illarum ecclesiarum Sacra menta administrare poterunt aliaque omnia pastoralia officia peragere pro iis qui illas ecclesias frequentandi habeant jus, quamvis intra limites aliis commissos morentur. Ad praecavendas querelas decernimus familias pertinere ad illam ecclesiam quam pro se suisque paterfamilias definitive elegerit.

De caetero servandam volumus declarationem Apostolicae Delegationis (12 Maii. 1897) quae sic se habet:

"Catholicos qui in America nati non sunt, qui tamen linguam Anglicam noscunt, jus habere membra fieri illius ecclesiae in qua Anglicula lingua in usu est, nec obligari posse ad sese subjiciendos jurisdictioni Rectoris ecclesiae erectae pro populo linguam propriae nationis loquente.

"Filios ex parentibus non-americanis linguam ab Anglicis diversam loquentibus in America natos non teneri, cum emancipati sint, ad sese jungendos quasi-paroeciae ad quam pertinent parentes, sed jure frui sese uniendi paroeciae in qua regionis lingua seu Anglicula adhibetur."

9. Districte prohibemus ne taxa pro attestatione Baptismatis, vel aliorum Sacramentorum susceptorum, a fidelibus exigatur. Solis Sacerdotibus ecclesiae servientibus licet inspicere Regesta ecclesiae et proinde attestaciones Sacramentorum receptorum, ipsa Sacerdotis manu confici debent et sigillo ecclesiae muniri. Quando Regesta non sunt actualiter in usu, in arca ferrea, ignibus impervia, conservanda sunt.

10. Viaticum Sacratissimi Corporis Domini Nostri summo studio ac diligentia aegrotantibus opportuno tempore procurandum est; etiamsi periculum mortis non immineat suadendum est aegrotis ut Sacram Communionem sumant. Quodsi aeger, sumpto Viatico, periculum mortis evaserit et communicare voluerit, pio ejus desiderio Sacerdos non deerit. Imo diu

aegrotantes ad frequenter communicandum exhortabitur, Decreti Pii X. memor de causis ab obligatione jejunii excusantibus.

Sacrum Viaticum administrandum est etiam puerulis graviter aegrotantibus, si eam rationis maturitatem assecuti fuerint qua cibum istum coelestem a communi et materiali discernere valcent.

11. Sacerdotes saepius de frequenti, imo et quotidiana Communione ad fideles verba faciant. Curent potissimum Pastores animarum ut gemelli gregis hoc pabulo coelesti frequenter nutriantur. Quod ut fiat, ea quae decrevit Summus Pontifex Pius X. in Decreto *Quam Singulari* fideliter obseruentur.

12. Januae ecclesiae remaneant per diem apertae quo fideles ad visitandum Sanctissimum pressius invitentur.

13. In aliquibus ecclesiis viget consuetudo recipiendi, imo et aliquando exigendi, a fidelibus oblata ante factam confessionem hoc pacto, ut soluta quadam summa pecuniae, schedula seu *ticket* istis tradatur Confessario exhibenda antequam confessionem sacramentalem instituere valeant. Jamvero, ad extirpandam et de medio penitus tollendam hujusmodi consuetudinem quomodounque peractam, praecepimus omnibus Nostrae Ditionis Confessariis, *sub poena suspensionis ipso facto incurrenda*:

A. Ut neque per seipsos neque alios quoscunque, sub quounque praetextu, recipient oblata ex fidelibus occasione vel intuitu confessionis sacramentalis, vel ut tradant aut permittant ut alii quicunque tradant schedulas, quounque pretio appetitatas aut emptas, quae admittant fideles ad confessionem instituendam aut ad quaecunque alia Sacraenta recipienda.

B. Ut recipient et absolvant—dummmodo aliter sint dispositi—omnes ad confessionem accedentes, etiamsi nullam schedulam exhibeant aut nullam pecuniam solvant vel tradant in hunc finem, et ut hanc agendi rationem quamprimum manifestent in coetu fidelium per publicam proclamationem.

14. Praeceptum Conc. Plen. Balt. III. prae oculis habentes statuimus ut diebus Dominicis, etiam aestivo tempore, omnes qui curam habent animarum, per se aut si legitime impediti fuerint, per alios idoneos, inter celebrationem omnium omnino Missarum quibus adstant fideles, sive illae Missae sint cantatae sive privatae, vel etiam valde mane celebrentur, Evangelium

diei occurrentis lingua vernacula legant et per duodecimam horae partem populum in lege Domini erudiant, omni consuetudine aut praetextu in contrarium non obstante. Sermo vero proprio dictus habeatur in ultima Missa quae apud nos Missa parochialis reputatur.

15. Mandamus ut diebus Dominicis in omnibus paroeciis et missionibus habeantur scholae doctrinae Christianae, et ubi scholae parochiales non sunt adhuc possibles, etiam alia die singulis hebdomadibus. Caveant Sacerdotes ne magistris sive laicis sive religiosis puerorum institutionem totaliter relinquent, cum isti munus verbi Dei docendi sibi proprium non habeant. Praecipimus ergo ut Rectores vel eorum Vicarii catechismi scholas adeant, negligentes et absentes adnotent, atque ut ipsi familiari sermone elementa fidei et obedientiam erga Deum et parentes parvulos diligenter doceant.

16. "Praecepto divino mandatum est omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere." (Concil. Trid.) Quotannis igitur visitent Rectores, sive per se sive per Vicarium, parochianorum familias, et de statu religioso singulorum, qui in familia sunt, vel tamquam advenae in ea vivunt, paterne inquirant. Acceptam notitiam, modo in Rituali Romano indicato, in librum status animarum referant.

17. Alienigenas qui habitant quatuor millia ab ecclesia propriae linguae, ad paroeciam loci pertinere decernimus Pastor vero talis loci tenetur, saltem bis in anno, Sacerdotem eorum linguae gnarum arcessere ut peccata sua confiteriqueant.

18. Serio hortamur Sacerdotes ut missiones suas, si quas habeant, statis temporibus visitent. Dies et horas pro Sacramentis ministrandis aliisque functionibus peragendis statutas, nonnisi ex gravi causa et praevio indicio omnibus facto immutare debent. Super hoc conscientiam eorum oneramus.

19. Pecuniae acceptae et impensae, jura et debita, in libris ecclesiae oeconomicis (Day Book and Ledger) perspicue et accurate a die in diem annotentur. Opportunis temporibus, uterque liber ab Ordinario, sive per se sive per procuratorem, diligenter inspicietur.

20. Eam methodum pecuniam in subsidium Seminarii Nostri quotannis colligendi jam per annos fere octoginta feliciter usitatam adamussim servare cupientes, mandamus ut in unaquaque paroecia Rector aut Sacerdos designatus tot

collectores constituant, eisque tot libros contributionum tempestive distribuat, ut omnes fidelium domos familiasque in visitare possint, et singulis ansam praebant in hanc piam causam stipem pro facultatibus conferendi.

21. Quo tutius Orphanotrophia, aliaque hujus Dioecesis instituta benefica sustententur, singulis paroeciis taxam imponimus, quae reddituum ex omnibus ecclesiae collectionibus ordinariis (Plate Collections) et specialibus factis diebus Nativitatis et Resurrectionis D. N. J. C. perceptorum decimam partem adaequet; ea tamen lege, ut nunquam mille nummos scutatos (\$1,000) exsuperet. Haec taxa, bis in anno, Kalendis Aprilibus et Octobribus, solvenda est. Cum medium sit perutile ad onus impositum levandum, commendamus Rectoribus ut singulis vicibus, simul ac collectae supra memoratae factae fuerint, decimam earum partem seponant et apud mensam publicam separatim a ceteris ecclesiae pecuniis occupent.

22. De eleemosynis a fidelibus solvendis pro Missis de *Requiem* et *Exequiis* haec statuimus:

A. Pro Missa solemni cum Absolutione ad feretrum viginti quinque scutata (\$25.00); quorum Celebranti cedunt quinque, duo cum dimidio singulis Ministris, pecunia residua ecclesiae et choro.

B. Pro Missa cantata cum Absolutione ad feretrum quindecim scutata (\$15.00); quorum Celebranti cedunt quinque, reliqua ecclesiae et choro.

C. Pro Missa lecta cum Absolutione ad feretrum quinque scutata, quae Celebranti cedunt.

D. Pro Exequiis absque Missa tria scutata.

E. Exequiae pauperum omnino gratuitae esse debent.

23. Nulli licet Sacerdoti supradictam taxam propria auctoritate mutare, aut quidquam ultra illam petere vel exigere; e. g., specie splendidioris apparatus, cadaver e domo levandi, funeri obviam eundi usque ad atrium ecclesiae, orationis funebris, corpus humo tradendi, seu alio quounque praetextu. Delinquentes hac in re poenis ecclesiasticis plectentur.

24. Constitutiones istas vim legis obtinere declaramus, quum primum typis impressae ad Sacerdotes Nostros transmissae fuerint.

De mandato Illmi. ac Rdmi. Archiepiscopi.

EDMUNDUS FITZMAURICE, S. T. D.,

Secretarius Synodalnis.

APPENDIX PRIMA

DE OFFICIALIBUS DIOECESANIS.

Sequuntur nomina eorum qui ab Archiepiscopo constituti sunt Officiales Dioecesis:

1. VICARII GENERALES—Rdmus. Joannes McCort et Adm. Rev. Jacobus Trainor.
2. CANCELLARIUS DIOECESANUS—Rdmus. Carolus Kavanagh.
3. CONSULTORES—Rdmus. Joannes McCort, Adm. Rev. Jacobus Trainor, Rdmus. Jacobus Sinnott, Rev. D. Patritius Dailey, Adm. Rev. Petrus Masson, Rdmus. Carolus Kavanagh, Secretarius.
4. DECANI RURALES—Rdmus. Georgius Bornemann, Adm. Rev. Samuel Spalding, Adm. Rev. Josephus O'Keefe, Adm. Rev. Franciscus McGovern, Adm. Rev. Petrus Masson.
5. EXAMINATORES SYNODEALES—Rdmus. Gulielmus Kieran, S. T. D., Rev. D. Lucas McCabe, S. T. D., Rev. D. Hermannus Heuser, S. T. D., Adm. Rev. Josephus O'Keefe, Rev. D. Michael Donovan, Rev. D. Giraldus Coghlan, Rev. D. Franciscus Siegfried.
6. PAROCHI CONSULTORES—Rev. D. Franciscus FitzMaurice, Rev. D. Jacobus Nash, Adm. Rev. Franciscus McGovern, Rev. D. Gualterus Gough, Rev. D. Hugo Dugan, Rev. D. Theodorus Hammemeke.
7. OFFICIALES CURLÆ EPISCOPALIS PRO CAUSIS MATRIMONIALIBUS—Rev. D. Lucas McCabe, S. T. D., Auditor; Rev. D. Franciscus Sheehan, Defensor Vinculi; Rev. D. Alexander McKay, S. T. D., Notarius.
8. PRO CAUSIS DISCIPLINARIBUS CLERICORUM—Illmus. et Rdmus. Archiepiscopus, vel unus ex Vicariis Generalibus, Judex; Rev. D. Eugenius Murphy, Procurator Fiscalis.
9. COMMISSIO DIOECESANA SCHOLARUM—Rdmus. Georgius Bornemann, Rev. D. Patritius Dailey, Rev. D. Henricus Stommel, Rdmus. Jacobus Sinnott, Adm. Rev. Josephus O'Keefe, Rev. D. Joannes Ward, Rev. D. Joannes McQuade, Rev. D.

Eugenius Murphy. Illmus. et Rdmus. Archiepiscopus est hujus commissionis Praeses ejusque Vicarii Generales *ex officio* socii. Horum unus praesidebit, absente Archiepiscopo.

10. SOCIETAS CLERI AUXILIATRIX—Illmus. et Rdmus. Archiepiscopus, Praeses; Rdmus. Joannes McCort, Praesidis Vicarius; Rdmus. Gulielmus Kieran, S. T. D., Rdmus. Carolus Kavanagh, Secretarius et Thesaurarius.

11. VICARIUS DEPUTATUS PRO SACERDOTIBUS ITALIS—Adm. Rev. Josephus O'Keefe.

12. VICARIUS DEPUTATUS PRO SACERDOTIBUS POLONIS, LITHUANIS, SLAVICIS ET HUNGARICIS—Adm. Rev. Petrus Masson.

13. CENSOR LIBRORUM—Rdmus. Nevin F. Fisher.

14. CONSILIU M QUOD *a vigilantia dici placet*—Rdmus. Gulielmus Kieran, S. T. D., Rdmus. Philippus McDevitt, Adm. Rev. Martinus Geraghty, S. T. D., O. S. A., Rev. D. Hermannus Heuser, S. T. D., Rev. D. Carolus Lyons, S. J.

15. COMMISSIO PRO MUSICA SACRA—Adm. Rev. Josephus O'Keefe, Rev. D. Hugo Henry, Litt. D., Rev. D. Gulielmus Higgins.

16. PRÆFECTUS DIœC. SCHOLARUM—Rdmus. Philippus McDevitt.

APPENDIX ALTERA

I.

Facultates Dioecesanae.

EDMUNDUS FRANCISCUS

GRATIA DEI ET SANCTÆ SEDIS APOSTOLICÆ.

ARCHIEPISCOPUS PHILADELPHIENSIS

REVERENDO.....

*Vigore facultatum a Sanctissimo Domino Nostro.....
die.....mensis.....anno.....ad quinquennium Nobis
collatarum, sequentes concedimus facultates in animarum salutem intra
fines Dioceseos Nostræ, usque ad revocationem:*

1. Administrandi omnia sacramenta, quae sacerdotalem characterem dumtaxat postulant.

2. Absolvendi et dispensandi in quacumque simonia, injuneta aliqua eleemosyna, vel poenitentia, arbitrio dispensantis.

3. Absolvendi ab haeresi et apostasia a fide, et a schismate, etiam ecclesiasticos, tam seculares quam regulares, injuncta tamen salutari poenitentia, quae ad scandalum reparandum visa fuerit necessaria.

4. Absolvendi ab omnibus casibus Sedi Apostolicae reservatis, etiam in Bulla *Apostolicae Sedis moderationi* contentis; numquam tamen absolvendi complicem in peccato contra sextum praeceptum, vel eum qui complicem absolverit.

5. Dispensandi quoad Ordinum jam susceptorum exercitium, in quibuscumque irregularitatibus, exceptis illis quae vel ex bigamia vera vel ex homicidio voluntario proveniunt.

6. Dispensandi et commutandi vota simplicia in alia pia opera, et dispensandi ex rationabili causa in votis simplicibus castitatis et religionis; exceptis votis quae in communitate aliqua pia, v. g., Sororum Charitatis solent emitti.

7. Dispensandi super impedimento publicae honestatis justis ex sponsalibus proveniente.

8. Dispensandi super impedimento criminis, neutro tamen conjugum machinante, ac restituendi jus petendi debitum amissum.

9. Dispensandi in impedimento cognationis spiritualis, praeterquam inter levantem et levatum.

10. Hae vero dispensationes matrimoniales concedendae non sunt, nisi cum clausula, dummodo mulier rapta non fuerit, vel si rapta fuerit, in potestate raptoris non existat; concedendae autem sunt gratis omnino.

11. Dispensandi, quando expedire videbitur, super esu carnium, ovorum, et lacticiniorum, tempore jejuniorum et quadragesimae.

12. Benedicendi paramenta et alia utensilia ad sacrificium Missae

necessaria, ubi non intervenit sacra unctione; et reconciliandi ecclesias pollutas, in casu necessitatibus, etiam aqua non benedicta ab Episcopo.

13. Largiendi ter in anno Indulgentiam Plenariam contritis, confessis, ac Sacra Communione refectis.

14. Concedendi Indulgentiam Plenariam primo conversis ab haeresi, atque etiam fidelibus quibuscumque in articulo mortis, saltem contritis, si confiteri non poterunt, juxta formam in Rituali Romano praescriptam.

15. Lucrandi sibi easdem Indulgentias.

16. Singulis secundis feriis non impeditis festis novem lectionum, vel, eis impeditis die immediate sequenti, celebrandi Missam *De Requiem* in quocumque altari etiam portatili, cum privilegio indulgentiae plenariae pro defunctis per modum suffragii.

17. Omittendi applicationem Missae pro eorum curae spirituali commissis in iis festis diebus, quibus fideles ab obligatione audiendi Missam auctoritate apostolica soluti sunt; pro quo tamen populo in iisdem Missis specialiter orare tenentur.

18. Tenendi et legendi, non tamen aliis concedendi, libros ab Apostolica Sede prohibitos, etiam contra religionem ex professo tractantes, ad effectum eos impugnandi in scriptis, vel in voce: exceptis astrologicis, judiciariis, superstitiosis, ac obscenis ex professo.

19. Celebrandi per unam horam ante auroram, et aliam post meridiem, sine ministro, in loco tamen decenti, etiamsi altare sit fractum, vel sine reliquiis sanctorum, et praesentibus haereticis, schismaticis, infidelibus et excommunicatis.

20. Deferendi Sanctissimum Sacramentum occulte ad infirmos sine lumine, illudque sine eodem retinendi pro eisdem infirmis, in loco tamen decenti.

21. Recitandi Rosarium si Divinum Officium ob aliquod legitimum impedimentum recitari non valeat.

22. Recitandi privatim Matutinum cum Laudibus diei sequentis statim elapsis duabus horis post meridiem.

23. Incendendi absque veste talari a Sacris Canonibus praescripta, ita tamen, ut vestes nigri coloris, quarum exterior sit longa, juxta consuetudinem vigentem deferat.

24. Benedicendi coronas precatorias, cruces, et numismata, eisque applicandi indulgentias juxta folium typis impressum ac insertum; ac erigendi Confraternitatem de Monte Carmelo, Sanctissimi Rosarii, et Bonae Mortis; nec non instituendi pium exercitium Viae Crucis, cum applicatione omnium indulgentiarum et privilegiorum quae Summi Pontifices praedictis confraternitatibus, et Viae Crucis exercitium peragentibus impertiti sunt.

INSTRUCTIO S. CONGREGATIONIS DE PROPA- GANDA FIDE DE CAUSIS DISPENSA- TIONUM MATRIMONIALUM.

Cum dispensatio sit juris communis relaxatio cum causae cognitione, ab eo facta qui habet potestatem, exploratum omnibus est dispensationes ab impedimentis matrimonialibus non esse indulgendas, nisi legitima et gravis causa interveniat. Quin imo facile quisque intelligit, tanto graviorem causam requiri, quanto gravius est impedimentum, quod nuptiis celebrandis opponitur. Verum haud raro ad S. Sedem pervenient supplices literae pro impetranda aliqua hujusmodi dispensatione quae nulla canonica ratione fulciuntur. Accidit etiam quandoque, ut in hujusmodi supplicationibus ea omittantur, quae necessario exprimi debent, ne dispensatio nullitatis vitio laboret. Idcirco opportunum visum est in praesenti instructione paucis perstringere praecipuas illas causas, quae ad matrimoniales dispensationes obtainendas juxta canonicas sanctiones, et prudens ecclesiasticae provisionis arbitrium, pro sufficientibus haberri consueverunt; deinde ea indicare, quae in ipsa dispensatione petenda exprimere oportet.

Atque ut a causis dispensationum exordium ducatur, operi pretium erit imprimis animadvertere, unam aliquando causam seorsim acceptam insufficientem esse, sed alteri adjunctam sufficientem existimari, nam quae non possunt singula, multa juvant, *arg. l. 5, C. de probat.* Hujusmodi autem causae sunt quae sequuntur:

1. *Angustia loci* sive absoluta sive relativa (ratione tantum Oratricis), cum scilicet in loco originis vel etiam domicilii, cognatio foeminae ita sit propagata, ut alium paris conditionis, cui nubat invenire nequeat, nisi consanguineum vel affinem, patriam vero deserere sit ei durum.

2. *Ætas foeminae superadulta*, si scilicet 24um aetatis annum jam egressa hactenus virum paris conditionis, cui nubere possit, non invenit. Haec vero causa haud suffragatur viduae, quae ad alias nuptias convolare cupiat.

3. *Deficientia aut incompetentia dotis*, si nempe foemina non habeat actu tantum dotem ut extraneo aequalis conditionis, qui neque consanguineus neque affinis sit, nubere possit in proprio loco, in quo commoratur. Quae causa magis urget, si mulier penitus indotata existat et consanguineus vel affinis eam in uxorem ducere, aut etiam convenienter ex integro dotare paratus sit.

4. *Lites super successione bonorum jam exortae, vel earumdem grave aut imminentis periculum.* Si mulier gravem item super successione bonorum magni momenti sustineat, neque adest alius, qui item

hujusmodi in se suscipiat, propriisque expensis prosequatur, praeter illum qui ipsam in uxorem ducere cupit, dispensatio concedi solet; Interest enim Reipublicae, ut lites extinguantur. Huic proxime accedit alia causa, scilicet *Dos litibus involuta*, cum nimirum mulier alio est destituta viro, cuius ope bona sua recuperare valeat. Verum hujusmodi causa nonnisi pro remotioribus gradibus sufficit.

5. *Pauportas viduae*, quae numerosa prole sit onorata, et vir eam alere polliceatur. Sed quandoque remedio dispensationis succurritur viduae ea tantum de causa, quod junior sit, atque in periculo incontinentiae versatur.

6. *Bonum pacis*, quo nomine veniunt nedum foedera inter regna, et Principes, sed etiam extinctio gravium inimicitarum, rixarum, et odiorum civilium. Haec causa adducitur vel ad extinguedas graves inimicitias, quae inter contrahentium consanguineos vel affines ortae sint, quaeque matrimonii celebratione omnino componerentur; vel quando inter contrahentium consanguineos et affines inimicitiae graves viguerint, et, licet pax inter ipsos inita jam sit, celebratio tamen matrimonii ad ipsius pacis confirmationem maxime conduceret.

7. *Nimia, suspecta, periculosa familiaritas*, nec non *cohabitatio* sub eodem tecto, quae facile impediri non possit.

8. *Copula* cum consanguineo vel affini vel alia persona impedimento laborante praehabita, et *praegnantia*, ideoque *legitimatio prolis*, ut nempe consulatur bono prolis ipsius, et honori mulieris, quae secus innupta maneret. Haec profecto una ex urgentioribus causis, ob quam etiam plebeis dari solet dispensatio, dummodo copula patrata non fuerit sub spe facilioris dispensationis; quae circumstantia in supplicatione foret exprimenda.

9. *Infamia mulieris*, ex suspicione orta, quod illa suo consanguineo aut affini nimis familiaris, cognita sit ab eodem, licet suspicio sit falsa. cum nempe nisi matrimonium contrahatur, mulier graviter diffamata vel innupta remaneret, vel disparis conditionis viro nubere deberet aut gravia damna orirentur.

10. *Revalidatio matrimonii*, quod bona fide et publice, servata Tridentina forma, contractum est: quia ejus dissolutio vix fieri potest sine publico scandalo, et gravi damno, praesertim foeminae, c. 7, *de consanguin.* At si mala fide sponsi nuptias inierunt, gratiam dispensationis minime merentur, sic disponente Conc. Trid. Sess. XXIV, cap. v, *Reform. matrim.*

11. *Periculum matrimonii mixti* vel *coram acatholico ministro celebrandi*. Quando periculum adest, quod volentes matrimonium in aliquo etiam ex majoribus gradibus contrahere, ex denegatione dispensationis ad ministrum acatholicum accedant pro nuptiis celebrandis spreta Ecclesiae auctoritate, justa invenitur dispensandi causa, quia adest non modo gravissimum fidelium scandalum, sed etiam timor perversionis, et defectionis a fide taliter agentium, et matrimonii impedimenta contemnentium, maxime in regionibus, ubi haereses impune grassantur. Id docuit haec S. Congregatio in instructione die 17 Apr. 1820 ad Archiepiscopum Quebecensem data. Pariter cum Vicarius Apostolicus Bosniae postulasset, utrum dispensationem elargiri posset iis Catholicis qui nullum aliud praetexunt

motivum, quam vesanum amorem, et simul praevideatur, dispensatione denegata, eos coram judice infideli conjugium fore inituros, S. Congregatio S. Officii in Fer. IV, 14 Aug. 1822, decrevit: "respondendum Oratori, quod in exposito casu utatur facultatibus sibi in Form. II. commissis, prout in Domino expedire judicaverit." Tantum dicendum de periculo, quod pars catholica cum acatholico Matrimonium celebrare audeat.

12. *Periculum incestuosi concubinatus.* Ex superius memorata instructione an. 1822 elucet, dispensationis remedium, ne quis in concubinatu insordescat cum publico scandalo, atque evidenti aeternae salutis discrimine, adhibendum esse.

13. *Periculum matrimonii civilis.* Ex dictis consequitur, probabile periculum quod ille, qui dispensationem petunt, ea non obtenta, matrimonium dumtaxat *civile*, ut aiunt, celebratur sint, esse legitimam dispensandi causam.

14. *Remotio gravium scandalorum.*

15. *Cessatio publici concubinatus.*

16. *Excellentia meritorum*, cum aliquis aut contra fidei catholicae hostes dimicatione aut liberalitate erga Ecclesiam, aut doctrina, virtute, aliove modo de Religione sit optime meritus.

Hae sunt communiores, potioresque causae, quae ad matrimoniales dispensationes impetrandas adduci solent: de quibus copiose agunt theologi, ac sacrorum canonum interpres.

Sed jam se convertit Instructio ad ea, quae praeter causas in literis supplicibus pro dispensatione obtainenda, de jure vel consuetudine, aut stylo Curiae exprimenda sunt, ita ut si etiam ignoranter taceatur veritas, aut narretur falsitas, dispensatio nulla efficiatur. Haec autem sunt:

1. *Nomen et cognomen* Oratorum utrumque distincte, ac nitide ac sine ulla litterarum abbreviatione scribendum.

2. *Dioecesis originis vel actualis domicilii.* Quando oratores habent domicilium extra dioecesim originis, possunt, si velint, petere, ut dispensatio mittatur ad Ordinarium dioecesis, in qua nunc habitant.

3. *Species* etiam *infima* impedimenti, an sit consanguinitas, vel affinitas, orta ex copula licita vel illicita; publica honestas originem dicens ex sponsalibus, vel matrimonio rato; in impedimento *criminis*, utrum provenerit ex conjugicio cum promissione matrimonii, aut ex conjugicio cum adulterio, vel ex solo adulterio cum promissione matrimonii; in cognitione spirituali, utrum sit inter levantem et levatum, vel inter levantem et levati parentem.

4. *Gradus consanguinitatis* vel *affinitatis* aut *honestatis* ex matrimonio rato, et an sit simplex, vel mixtus, non tantum remotior, sed etiam propinquior, uti et linea, an sit recta et transversa; item an Oratores sint conjuncti ex duplice vinculo consanguinitatis, tam ex parte patris, quam ex parte matris.

5. *Numerus impedimentorum*, e. gr. si adsit duplex aut multiplex consanguinitas vel affinitas, vel si praeter cognitionem adsit etiam affinitas, aut aliud quodcumque impedimentum sive dirimens, sive impediens.

6. *Variae circumstantiae*, scilicet an matrimonium sit contrahendum, vel contractum; si jam contractum, aperiri debet, an bona fide saltem ex parte unius, vel cum scientia impedimenti; idem an praemissis denuntiationibus, et juxta formam Tridentini; vel an spe facilius dispensationem obtainendi; demum an sit consummatum, si mala fide, saltem unius partis, seu cum scientia impedimenti.

7. *Copula incestuosa* habita inter sponsos ante dispensationis executionem, sive ante, sive post ejus impetrationem, sive intentione facilius dispensationem obtainendi, sive etiam seclusa tali intentione, et sive copula publice nota sit, sive etiam occulta. Si haec reticeantur, subrepticias esse et nullibi ac nullo modo valere dispensationes super quibuscumque gradibus prohibitis consanguinitatis, affinitatis, cognationis spiritualis, et legalis, necnon et publicae honestatis declaravit S. Congregatio S. Officii, Fer. IV., 1 Augusti 1866. In petenda vero dispensatione super impedimento affinitatis primi vel secundi gradus lineae collateralis, si impedimentum nedum ex matrimonio consummato cum defuncto conjuge Oratoris vel Oratricis, sed etiam ex copula antematrimoniali seu fornicaria cum eodem defuncto ante initum cum ipso matrimonium patrata oriatur, necesse non est, ut mentio fiat hujusmodi illicitae copulae, quemadmodum patet ex responso S. Poenitentiariae diei 20 Martii 1842, probante s. m. Greg. XVI. ad Episcopum Namureensem, quod generale esse, idem Tribunal literis diei 10 Decembbris 1874 edixit.

Haec prae oculis habere debent non modo qui ad S. Sedem pro obtainenda aliqua matrimoniali dispensatione recurrent, sed etiam qui ex pontifica delegatione dispensare per se ipsi valent, ut facultatibus, quibus pollut, rite, ut par est, utantur.

Datum ex Aedibus S. C. de Prop. Fide die 9 Maii 1877.

¶ All applications for dispensation should be made to the Chancellor ,and, when made by mail, the word "Official" should be written on the envelope. The Chancery Tax must always be sent, unless the dispensation is asked *in forma pauperum*, at the request of the contracting parties. Office hours: from nine to twelve every day except Sunday.

E SACRA CONGREGATIONE CONCILII.

DE CLERICORUM EXCARDINATIONE A PROPRIA
DIOECESI ET INCARDINATIONE IN ALIA, ET DE EORUMDEM
ORDINATIONE.

A primis Ecclesiae saeculis plura Sacra Concilia decreverunt, quod recentius confirmavit Tridentinum *cap. 8, sess. 23, de reform.*, neminem nisi a proprio Episcopo posse ordinari. Proprius autem alicujus Episcopus, juxta ea, quae praefinivit in primis Bonifacius VIII in Sexto Decret. *cap. Cum nullus, De tempore Ordin.*, “intelligitur in hoc casu Episcopus, de cuius dioecesi est is, qui ad Ordines promoveri desiderat, oriundus, seu in eius dioecesi beneficium obtinet ecclesiasticum, seu habet (licet alibi natus fuerit) domicilium in eadem.” Deinde cum consuetudo invaluerit, ut Episcopi familiares suos, etsi alienae dioecesis, sacris initiantur, et sancta Tridentina Synodus *cap. 9, sess. 23, de reform.* id certis sub conditionibus probaverit, obtinuit, ut tribus prioribus titulis, originis, domicilii et beneficii, quibus ius fiebat Episcopis aliquem ad Ordines promovendi, quartus quoque accenseretur, scilicet familiaritatis. Cum autem de hujusmodi titulis disceptaretur, Innocentius XII App. Litt. incipientibus *Speculatorum*, datis die 4 Nov. 1694, determinavit ac constituit quo sensu et extensione iidem essent accipendi ad eum effectum, ut quis proprii fieret alicujus Episcopi subditus, quo legitime ordinari valeret. Quae Constitutio ut suprema lex deinde habita est, eaque duce omnes quaestiones dirempta. Verum nostris temporibus novae contentioni frequens se praebuit occasio. Pluribus enim in locis usu receptum est ut clerici, qui e sua dioecesi digredi et in alia sibi sedem constituere desiderarent, excardinationem quam vocant, id est plenam et perpetuam dimissionem a suo Ordinario peterent; eaque innixi in alia dioecesi incardinationem seu adscriptionem implorarent: qua obtenta, eo ipso ut proprii novi Episcopi subditi ad ulteriores Ordines suscipiendos admitterentur. Quae agendi ratio, ubi caute prudenterque adhibita fuit, absque querelis processit, sed nonnullis in locis, ubi necessaria cautio defuit, controversiis et abusibus viam saepenumero patefecit. Quapropter Emi S. C. Concilii Patres, rebus omnibus mature perpensis, praesenti generali decreto haec statuenda censuerunt:

1. Excardinationem fieri non licere nisi iustis de causis, nec effectum undequaque sortiri, nisi incardinatione in alia dioecesi executioni demandata.

2. Incardinationem faciendam esse ab Episcopo non orenenus, sed in scriptis, absolute et in perpetuum, id est nullis sive expressis sive tacitis limitationibus obnoxiam; ita ut clericus novae dioecesi

prorsus mancipetur, praestito ad hoc iuramento ad instar illius, quod Constitutio *Speculatores* pro domicilio acquirendo praescribit.

3. Ad hanc incardinationem deveniri non posse, nisi prius ex legitimo documento constiterit alienum clericum a sua dioecesi fuisse in perpetuum dimissum, et obtenta insuper fuerint ab Episcopo dimittente, sub secreto, si opus sit, de eius natalibus, vita, moribus ac studiis opportuna testimonia.

4. Hac ratione adscriptos posse quidem ad Ordines promoveri. Cum tamen nemini sint cito manus imponendae, officii sui noverint esse Episcopi, in singulis casibus perpendere, an, omnibus attentis, clericus adscriptus talis sit, qui tuto possit absque ulteriori experientia ordinari, an potius oporteat, eum diutius probari. Et meninerint, quod, sicut "nullus debet ordinari, qui iudicio sui Episcopi non sit utilis aut necessarius suis Ecclesiis," ut in *cap. 16, sess. 23, de reform.*, Tridentinum statuit; ita pariter nullum esse adscribendum novum clericum, nisi pro necessitate aut commoditate dioecesis.

5. Quo vero ad clericos diversae linguae et nationis, oportere ut Episcopi in iis admittendis cauti et severius procedant; ac nunquam eos recipient, nisi requisiverint prius a respectivo eorum Ordinario, et obtinuerint, secretam ac favorablem de ipsorum vita et moribus informationem, onerata super hoc graviter Episcoporum conscientia.

6. Denique quoad laicos, aut etiam quoad clericos, qui ex cardinationis beneficio uti nequeunt, vel nolunt, standum esse dispositionibus Constitut. *Speculatores* quae, nihil obstante praesenti decreto, ratae ac firmae semper manere debent.

Facta autem de his omnibus relatione SSMo Domino Nostro per infrascriptum Cardinalem S. C. Concilii Praefectum, Sanctitas Sua resolutionem Emorum Patrum benigne adprobare et confirmare dignata est, contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae ex aedibus S. C. Concilii, die 20 Iulii 1898.

A. CARD. DI PIETRO, Praefectus.

[L. S.]

† BENIAMINUS ARCHIEP. NAZIANZENUS, Pro-Secret.

IV.

E SACRA CONGREGATIONE CONCILII.

DE CLERICIS IN AMERICAM ET AD INSULAS PHILIPPINAS
PROFECTURIS.

Clericos peregrinos, a remotis transmarinis oris venientes, iuxta veterum Patrum statuta et canonicas sanctiones (*tit. 22, lib. I Decret.*) ipsasque prudentiae regulas, nonnisi caute ad sacri ministerii exercitium esse admittendos, neminem profecto latet. Nam propter distantiam et dissimilitudinem locorum, de personis earumque qualitatibus ac de valore documentorum, quae ab advenis exhibentur, iustum iudicium tute expediteque fieri saepe difficile est; fraus ac

dolus (teste experientia) aliquando subrepunt; unde periculum passim imminet, ne indigni ac nequam viri super gregem fidelium constituantur, cum gravissima divinae maiestatis offensa et rei christianaec iactura.

Ad haec arcenda discrimina, S. Concilii Congregatio, de speciali mandato SSmi D. N. Leonis XIII, circularibus litteris ad Italiae et Americae Ordinarios, die 27 mensis iulii 1890 datis, legem tulit, qua Italorum sacerdotum migrationem in Americam certis regulis contineret.

Huiusmodi regulae hae sunt:

"1. In futurum prohibentur omnino Italiae Episcopi et Ordinarii concedere suis presbyteris e clero saeculari litteras discessoriales, ad emigrandum in regiones Americae.

"2. Exceptio tantummodo admitti poterit, onerata Episcopi conscientia, pro aliquo eius dioecesano sacerdote maturae aetatis, sufficienti sacra scientia praedito, et vere iustum afferente emigrationis causam; qui tamen, bonum testimonium habens intemeratae vitae, in operibus sacri ministerii cum laude spiritus ecclesiastici et studii salutis animarum hactenus peractae, solidam spem exhibeat aedificandi verbo et exemplo fideles ac populos ad quos transire postulat, nec non moralem certitudinem praestet, numquam a se maculatum iri sacerdotalem dignitatem exercitatione vulgarium artium et negotiationum.

"3. Sed in huiusmodi casu, idem Italus Episcopus et Ordinarius, omnibus rite perpensis et probatis, rem, absque sacerdotis postulantis interventu, agat cum ipso Ordinario Americano, ad cuius dioecesim ille transire cupit, et habita ab ipso Americano Ordinario eiusdem sacerdotis formalis acceptatione, una cum promissione, eum ad aliquod ministerii ecclesiastici munus deputandi, de omnibus et singulis ad memoratam S. Congregationem Concilii referat. Quae si tamen assentiatur, tunc poterit Episcopus discessoriales litteras concedere, communicando cum Americano Antistite per secretam epistolam, nisi ei iam cognitae sint, notas emigrantis sacerdotis proprias, ad impediendas fraudes circa subiecti identitatem. Ex ea dioecesi ad aliam in America idem sacerdos emigrare ne liceat, absque nova sacrae Congregationis licentia.

"4. Excluduntur in quavis hypothesi presbyteri ritus orientalis.

"5. Quod si non agatur de emigratione, sed de alio Italiae sacerdote, qui ob suas peculiares honestas ac temporaneas causas pergere velit ad Americae partes, satis erit ut proprius Ordinarius, his perspectis, ac dummodo de cetero nihil obstet, eum muniat in scriptis sua licentia ad tempus (unius anni limitem non excedens), in qua ipsae abeundi causae declarentur, cum conditione, ut suspensus illico maneat a divinis, expleto constituto tempore, nisi eius legitimam prorogationem obtinuerit.

"6. Non comprehenduntur his legibus de emigratione in Americas ii sacerdotes, qui ad hoc speciali aliquo gaudent apostolico privilegio."

Hac lege, noxia plura remota et sublata fuerunt, non tamen omnia, neque ex toto. Experientia enim docuit, ex praepostera art. 5 superius recensiti interpretatione salutaris illius legis effectum

saepenumero fuisse frustratum. Praeterea constitit, nedum ex Italia, sed ex aliis quoque Europae regionibus nimiam esse, quandoque etiam perniciosam, sacerdotum migrationem in Americam, et ad insulas Philippinas.

Quare Emi S. C. Patres, plurium Episcoporum relationibus rite, uti par erat, inspectis, eorundem Episcoporum votis obsecundantes, rebus omnibus mature perpensis, censuerunt, latius atque uberiorius esse hac de re providendum nova generali lege, quae his capitibus continetur:

I. Pro Italiae clericis, firmis dispositionibus contentis in circularibus litteris diei 27 mensis iulii 1890, sub numeris 1, 2, 3, 4 et 6, Ordinariorum omnium tam Italiae quam Americae conscientia super plena earum observantia graviter oneratur. Facultas vero sub num. 5 concessa circumscribitur ad casum strictae et urgentis necessitatis, ut e. g. pro gravi infirmitate alicuius in America degentis, quem christiana caritas aut pietatis officium invisere exigant, neque tempus suppetat recurrendi ad S. Sedem. Sed in hoc et similibus adjunctis causa urgentis necessitatis in discessoriis litteris clare ac determinate exprimenda erit, absentiae tempus ad sex menses circumscribendum, et de re statim edocenda S. Concilii Congregatio.

II. Extra Italiam vero, in posterum ne liceat Europae Ordinariis discessoriales pro America suis clericis largiri, nisi requisito prius consensu Episcopi dioecesis illius, ad quam sacerdos pergere cupit, permutatis ad hunc finem secretis litteris, in quibus de aetate et de moralibus atque intellectualibus qualitatibus migrantis sacerdotis Americanus Praesul doceatur. Excipitur tamen casus strictae et urgentis necessitatis, in quo, pari modo ac supra, licentia a proprio Ordinario concedi poterit, sed ad sex menses tantum valitura, adnotata causa urgentis necessitatis, et monito per epistolam Episcopo loci ad quem sacerdos proficiscitur.

Quo vero ad sacerdotes orientalis ritus serventur dispositiones datae a S. C. de Propaganda Fide, litteris diei 12 Aprilis 1894.

III. Pro migraturis denique ex qualibet orbis parte ad Philippinas insulas, eadem leges ac normae serventur ac pro Italis sacerdotibus ad Americam pergentibus, hac tamen differentia, ut pro Europae aliarumque regionum sacerdotibus venia expetenda sit a S. Congregatione Concilii; pro Americae vero septentrionalis sacerdotibus, a delegatione Apostolica Washingtoniae.

Itaque in posterum discessoriae litterae pro clericis in Americam et ad insulas Philippinas migraturis confiantur in forma specifica, juxta regulas superius statutas: et aliter factae nullius valoris sint, et qua tales ab Ordinariis illarum dioeceseon aestimentur.

Facta autem de his omnibus relatione SSmo D. N. Pio PP. X in audiencia diei 17 Septembris p. p. ab infrascripto Cardinali Praefecto, Sanctitas Sua decreta Emorum Patrum confirmavit, per circulares S. C. litteras publicari, et ab omnibus rite observari mandavit, contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. C. Concilii, die 14 Novembris 1903.

† VINCENTIUS CARD. EPISCOPUS PRAENESTINUS, Praefectus.

[L. S.]

C. DE LAI, Secretarius.

V.

E SACRA CONGREGATIONE [S. OFFICII.]

Proposito dubio R. P. D. Episcopi Philadelphien. circa Professionem Fidei, ac Absolutionem haereticorum dum convertuntur, Feria IV. die 20. Julii 1859. Emi. D. D. decreverunt dandam esse instructionem, prout sequitur.

In conversione haereticorum inquirendum est primo de validitate Baptismi in haeresi suscepti. Instituto igitur diligenti examine, si compertum fuerit, aut nullum, aut nulliter conlatum fuisse, baptizandi erunt absolute. Si autem investigatione peracta, adhuc probabile dubium de Baptismi validitate supersit, tunc sub conditione iteratur. Demum si constiterit validum fuisse, recipiendi erunt tantummodo ad Abjurationem, seu Professionem Fidei. Triplex igitur in conciliandis haereticis distinguitur procedendi methodus:

1. Si Baptismus absolute conferatur, nulla sequitur Abjuratio, nec Absolutio, eo quod omnia abluit Sacramentum Regenerationis.

2. Si Baptismus sit sub conditione iterandus, hoc ordine procedendum erit:

- (A.) Abjuratio seu Fidei Professio,
- (B.) Baptismus Conditionatus,
- (C.) Confessio Sacramentalis cum Absolutione conditionata.

3. Quando denique validum judicatum fuerit Baptisma, sola recipitur Abjuratio seu Fidei Professio, quam Absolutio a censuris sequitur.

VI.

E SACRA CONGREGATIONE DE SACRAMENTIS.**BEATISSIME PATER:**

Archiepiscopus Philadelphiensis humiliter postulat a Sanctitate Vestra prorogationem facultatis qua in sua Dioecesi in baptismate adultorum adhibeatur formula praescripta in baptismate parvolorum.

Die 25 Januarii 1912 Sacra Congregatio de disciplina Sacramentorum, vigore facultatum sibi a SSmo Dno Nostro Pio Papa X tributarum, attentis expositis, Archiepiscopo Philadelphiensi Oratori gratiam prorogationis benigne impertitur ad quinquennium, servata in reliquis forma praecedentis scripti.

M. BOVIERI, Subsecretarius.
ARCH. BRUNI, Off.

VII.

**Ut Missionarii Nostrae Dioecesis certius evident defecus in
sacris muneribus exercendis, bene visum est, aliquas
hic addere decisiones et declaraciones S.
Congregationis Rituum et aliarum
Congregationum.**

I.

CIRCA BAPTISMUM.

Aqua baptismalis in paroeciis benedicenda est in Sabbatis Paschae et Pentecostes, "non obstante quacumque contraria consuetudine quae omnino eliminari debet" (S. R. C. 13 Apr. 1874).

Infantes, sive domi, sive ab haereticis baptizati, non sunt iterum sub conditione baptizandi, si non adsit probabile dubium invaliditatis Baptismi. (S. C. C. 27. Mart. 1683—S. C. Ind. 17. Nov. 1830. et 20. Jul. 1840.)

II.

CIRCA MATRIMONIUM.

Quando plures simul copulantur, accepto primum singulorum consensu, et rite celebratis singulis Matrimonii, dictaque pro singulis a Parocho forma: Ego vos etc., nihil obstat, quominus benedictiones annulorum, et reliquae benedictiones fiant in communi per verba generalia. (S. C. Inq. 1. Sept. 1841.)

Parochus assistens Matrimonio mixto licto, non modo benedicere solemniter nequit, sed etiam (sine stola et cotta) abstineat a benedictione annuli, et a dicenda forma: Ego vos conjungo etc. (S. C. Inq. 28 Aug. 1839.)

Benedictio nuptialis non potest fieri nisi in ecclesia. (S. C. C. 17. Apr. 1649.)

Denuntiationes Matrimonii fieri possunt temporibus prohibitis nuptias celebrare. (18. Dec. 1589.)

Denuntiationes matrimoniales ex justa causa possunt etiam fieri diebus festivis, dum cantantur Vesperæ. (S. C. C. 25. Oct. 1586.)

III.

CIRCA AQUAM BENEDICTAM.

Aqua benedicta singulis saltem hebdomadibus renovetur. (Caerem. Episc. Lib. I. Cap. VI. n. 2.)

Aspersio aquæ benedictæ in diebus Dominicis fieri debet per ipsum Celebrantem. (S. R. C. 16. Nov. 1649.)

Ritus aspergendi aqua benedicta populum restringitur ad dies Dominicos tantum ante Missam. (S. R. C. 31. Jul. 1665.)

IV.

CIRCA SS. EUCHARISTIAM.

Immediate ante Missam non detur Communio sine magna necessitate. (S. C. Visit. Apost. sub Urb. VIII.)

Sacratissima Eucharistia servanda est in uno tantum altari ejusdem ecclesiae. (S. R. C. 21. Jul. 1696.)

Non licet superimponere Reliquias, Imagines, flores tabernaculo, in quo Augustissimum Sacramentum asservatur, ita ut idem tabernaculum pro basi inserviat. (S. R. C. 3. Apr. 1821.)

Tabernaculum ita obtegendum est, ut vas, in quo SS. Sacramentum asservatur, a circumstantibus nullo modo videri possit. (S. R. C. 13. Sept. 1806.)

Tabernaculum regulariter debet esse ligneum, extra deauratum, intus vero aliquo panno serico decenter cinctum. (S. C. Episc. 26. Oct. 1575.)

SS. Sacramentum teneri non debet in vasculis eburneis, sed in pixide argentea, intus deaurata. (S. C. Episc. 26. Jul. 1588.)

In tabernaculo SS. Sacramenti esse non debent vasa sacrorum Oleorum, vel Reliquiae, vel aliud. (S. C. Episc. 3. Maii 1693.)

Renovatio SS. Sacramenti debet fieri qualibet Dominica, non autem differri ad quindecim dies. (S. C. C. 5. Apr. 1575.)

In Expositione SS. Sacramenti in altari super candelabris ad minus sex candelae accensae retineantur. (S. R. C. 15. Mart. 1698.)

Non licet concionem habere *capite tecto* dum SS. Sacramentum expositum est, quamvis velo serico obductum sit. (S. R. C. 23. Sept. 1837.)

Non licet lumen aliquod a parte postica sphaerae seu ostensorii collocare, ut lucida appareat SS. Hostia. (S. R. C. 31. Mart. 1821.)

Oratio ante Benedictionem Sanctissimi "Deus qui nobis" concluditur "Qui vivis et regnas in saecula saeculorum." (S. R. C. 14. Junii 1687, et 10. Sept. 1718.)

In benedicendo populum cum SS. Sacramento, Celebrans nihil dicere, cantores et musici nihil quoque canere interim debent. (S. R. C. 9. Febr. 1762.)

Sacerdos in benedicendo populum cum sacra Pixide, debet illam totam cooperire extremitatibus veli oblongi humeralis. (S. R. C. 23. Febr. 1839.)

Non praescribitur, ut Caeremoniarius vel Thuriferarius incenset SS. Sacramentum, dum populo Benedictio impertitur. (S. R. C. 11. Sept. 1847.)

Mappa, quae ad Communionem inservit, sit ad illum usum destinata; nec pro ea sumatur velum calicis, multoque minus manutergium manuum Sacerdotis. (S. C. Visit. Apost. sub. Urbano VIII.)

Non licet novas particulas consecratas cum veteribus miscere nec licet veteres consecratas species imponere noviter consecratis: sed in alia pixide vel vase sunt conservandae, nisi statim a Sacerdote in Missa sumi possint. (S. R. C. 3 Sept. 1672.)

CIRCA SACRIFICIUM MISSÆ.

Eminentissimi Dni Cardinales, sacris tuendis Ritibus praepositi, solliciti, ut, quod usque ab Ecclesiae primordiis quoad s. indumenta supellectilia ob reales et mysticas significaciones inductum est, retineatur, restituatur, et in posterum omnino servetur, declararunt et decreverunt, ab antiquo more, sub quolibet praetextu, colore, ac titulo non esse recedendum, et eadem sacra indumenta, ac supellectilia confiencia esse ex lino aut cannabe, non autem ex alia quacumque materia, etsi munditie, candore, ac tenuitate linum aut cannabem aemulante et aequante. Aliqua tamen indulgentia utentes, permisereunt, ut amictus, albae, tobaleae, si quae ex gossipio habentur, adhiberi interea possint usque dum consummentur: sed cum hujusmodi supellectilia renovanda erunt, ne ex alia materia fiant nisi ex lino vel cannabe, praeceperunt. Districte vero jusserrunt, ut corporalia, pallae ac purificatoria, post lapsum unius mensis a praesentis decreti publicatione, linea omnino sint vel ex cannabe, interdicto et vetito aliorum usu, quae ex gossipio supererunt. (S. R. C. 15. Maii 1819.)

Paramenta confecta ex serico, et variis coloribus, floribusque intertexta, ita ut vix dignoscatur color primarius et praedominans, usurpari non valent mixtim pro albo, rubro, viridi, &c. (S. R. C. 23. Sept. 1837.)

Purificatorium non debet benedici. (S. R. C. 7. Sept. 1816.)

Usus parvi cochlearis, pro aqua in calicem infundenda, non est prohibitus. (S. R. C. 6. Feb. 1858.)

Baldachinum erigi debet super omnibus altaribus. (S. R. C. 27. Apr. 1697.)

Nequaquam tolerandus est abusus, qui nimium invaluit, adhibendi in Missis solemnibus pro Celebrante et Ministris, loco scamni coperti tapete, sedes camerales, serico damasceno ornatas. (S. R. C. 17. Sept. 1822.)

Sacerdos, celebrans Missam, in qua chorus cantare tenetur *Credo*, non potest illam proseQUI eo tempore, quo a choro idem symbolum cantatur. (S. R. C. 17. Dec. 1695.)

In Missa, quae canitur sine Diacono et Subdiacono, non licet thurificare altare et chorum. (S. R. C. 19. Aug.)

In Sacrificio Missae, uti non potest palla a parte superiori drappo serico cooperta. (S. R. C. 22. Jan. 1701.)

Non est permittendus usus, ut praeter Diaconum et Subdiaconum, simplices Sacerdotes adhibeant in Missa solemni Presbyterum assistentem. (S. R. C. 15. Mart. 1721.)

Celebraturus Missam solemnem aspergens populum aqua bene-

dicta, associari debet a Diacono et Subdiacono, et ministris altaris, et recitare Ps. *Miserere*. (S. R. C. 31. Jul. 1665.)

In Feria V. Coenae Domini in eadem ecclesia praeter Missam solemnem alia Missa privata non est celebranda nisi probante Episcopo. (S. R. C. 27. Mart. 1773.)

In Missa solemni thurificari debent Imagines, seu statuae Sanctorum, dispositae inter candelabra, etiamsi inclusas non habeant Sanctorum Reliquias. (S. R. C. 21. Mart. 1744.)

Sacerdos in Missa de Requiem ponere debet manum sinistram super altare dum facit signum crucis ad Introitum. (S. R. C. 7. Sept. 1816.)

Sacerdos celebrans, dum ad Evangelium cruce signat librum, ponere debet super eo sinistram. (S. R. C. 7. Sept. 1816.)

Sacerdos pronuntians in Canone Missae nomen alicujus Sancti, de quo factum est officium vel saltem commemoratio, facere debet inclinationem. (S. R. C. 7. Sept. 1816.)

In Missa solemni Sacerdos non debet dicere *Ita Missa est*, quod dicitur tantum a Diacono; sed debet dicere *Benedicamus Domino*, et *Requiescant in pace*, quamvis eadem cantentur a Diacono. (S. R. C. 7. Sept. 1816.)

Non licet cantare, inter Missarum solemnia, cantica vulgari sermone. (S. R. C. 26. Mart. 1639.)

In iis ecclesiis, in quibus ob defectum Sacerdotum in Hebdomada Majori Celebrans decantare cogitur partem Passionis, illam decantare debet in cornu Evangelii. (S. R. C. 12. Mart. 1836.)

VI.

CIRCA VESPERAS.

Officiers ad Vespertas non utitur stola. (S. R. C. 7. Sept. 1816. et 11. Sept. 1847.)

Officiers in Vespertilis solemnibus indui debet pluviali a principio Vesperarum, et sic indutus permanere usque ad finem. (S. R. C. 20. Jul. 1693.)

Si statim post Missam vel post Vespertas Benedictio habetur cum SS. Sacramento, paramentis ejusdem coloris utendum est ut in Missa vel Vespertilis; sin vero, Benedictio fit separata et distincta a Missa vel officio, semper adhibenda sunt paramenta albi coloris. (S. R. C. 20 Sept. 1806.)

VII.

CIRCA ASSISTENTIAM ERGA MORIBUNDOS.

Benedictio Apostolica cum indulgentia plenaria, juxta Constitutionem Benedicti XIV. *Pia Mater*; (5. Apr. 1747.) impertiri potest pueris, qui ob defectum aetatis primam Communionem nondum suscepunt. (S. R. C. 16. Dec. 1826.)

Etiam in casu necessitatis non licet, nec valide administrari potest Extrema Unctio, facta cum oleo a Sacerdote benedicto. (13. Jan. 1611.)

INDEX ALPHABETICUS.

**Primus numerus Paginam, secundus vero, Decretum, Constitutionem,
Decisionem vel Instructionem indicant.**

A.

- Absentia**.—Rectoris, 5. 12. Adiutoris, 28. 12.
Aeditui Usurpantes.—Si Sacerdos iis faverit, 4. 4.
Aegrotantium.—Visitatio, 28. 12. Communio, 46. 10.
Alienigenum.—Ecclesiae, 46. 8. Paroecia, 48. 17.
Ancillae Domesticae Paroecialis.—Quales, X. XI.
Applicatio.—v. **Dispensationes**.
Aqua Baptismalis.—Bis in anno benedicenda, 63. I.
Aquae Benedictae.—Renovatio; Aspersio—a quo, et quando, 63. III.
Cum diac. et subdiac., 65. V.
Attestationes Sacramentorum.—46. 9.

B.

- Baldachinum**.—Ubi, 65. V.
Bannorum.—Proclamationes—quot, 18. III; 22. 4. Ubi, 27. 10. Quando, 18. III; 63. II. Dispensatio, 18. III; 40. V. Ratio petendi detur, 27. 10.
Baptismi.—Attestatio, 46. 9.
Baptismus.—Ubi, 4. 7; 33. II; 18. III. Infantis; Adulti; Privatim; Ordo caerimonias supplendi, 22. 7; 33 et seq. II. Sub conditione, 63. I. Adulторum, 62. VI.
Fontes Baptismales.—v. **Fontes**.
Liber Baptismalis.—v. **Liber**.
Benedictio Apostolica.—Quibus, 66. VII.
Benedictio SS. Sacramenti.—Quando; Quomodo, 7. 16; 64. IV. Post Missam vel Vesperas, 66. VI.
Bona Ecclesiastica.—In cuius nomine, 32. 19.

C.

- Caeremoniale Baltimorense**.—Servandum, 22. 6.
Candalarum.—Materia, XI. XV.
Cantus.—Qualis in ecclesiis; eliminentur abusus, 45. 6.
Catechismus.—Quis adhibendus, 5. 9; 16. 16; 23. 10. Pro Germanis, 16. 16.
Cause Criminallis.—Modus, VI. III.
Choreae Immodestae.—Dammandae, X. XIII.
Chorus.—Quomodo sacra officia cantare debet, 9. 3. Ne in lingua vulgari inter Missarum solemnia, 66. V.
Clerici.—In Americam et ad Insulas Philippinas profecturi, 59. IV. Eorum excardinatio, incardinatio, ordinatio, 58. III.
Cochlearis.—Usus in Missa non prohibetur, 65. V.
Collationes Theologicae.—Quoties, 13. 9; 48 IX. Quibus diebus, 30. 16. Ratio agendi, 41. IX.

- Communio.**—Ubi recipiatur, 10. 5. Paschalis—ubi, 11. 5; 18. III. Ante Missam, 64. IV. Prima—a quibus recipienda, 22. 3. Quotidiana, 47. 11. Saepe deferenda infirmis, 46. 10.
- Concentus Musicus.**—Ne in ecclesia habeatur, 22. 8.
- Concio.**—Qualis et quando habenda, 47. 14.
- Confessio.**—Nihil praemii a ministro exigendum, 47. 13. Prima—a quibus facienda, 21. 3.
- Confessio et Communio.**—Quid de quindecim annos natis, 26. 6.
- Confessiones Mullerum.**—Ubi, 12. 7.
- Confessionalia.**—Ubi, 4. 8; 12. 7. Quando non sunt, 6. 8. Negligentiae pena, 12. 7.
- Confirmationis Sacramentum.**—Quibus detur, 26. 8. In periculo mortis, 26. 8. Ne candelas confirmandi teneant, 27. 8. Nomen Sancti, 26. 8.
- Constitutiones Synodales.**—Servandae, VII. IV., 45. 2.
- Consuetudo.**—Contraria Rituali, 9. 2; 46. 7.
- Consultores.**—Qui et quando convenienter, 24. 3. Latci, 31. 18; 17. II. Parochi, 45. 4.
- Controversiae.**—Episcopos inter et clericos, VII. V.
- Conversio Acatolicorum.**—*v. Sodalitas.*
- Cooperatio.**—*v. Heretici.*
- Corporalia.**—Eorum materia, 65. V.

D.

- Devotio Quadragesima Horarum.**—Fundata, 21. 1.
- Dispensationes Matrimoniales.**—Modus petendi, 27. 10; 56. 1 et seq. De earum causis, 54. 1 et seq. Pro eis taxa, 40. V.
- Distributio Honorariorum.**—*v. Honoraria.*
- Distributio Oblationum.**—*v. Oblationes.*
- Doctrinae Christianae.**—Scholae in omnibus paroecis habendae, 48. 15.

E.

- Ecclesiae.**—Omnis Ordinario adsignandae, 3. 3. Sint per diem apertae, 47. 12.
- Ecclesiam.**—Aedificans vel amplificans, 3. 2.
- Encycliche Literae.**—Eiarum vis, VI. II.
- Episcoporum Munus.**—VI. III.
- Eucharistiae SS.**—Reservatio; Renovatio, 6. 15; 64. IV. Translatio, 6. 15. Expositio—quibus diebus, 7. 16. Quomodo, 7. 16; 64. IV.
- Evangelium.**—In omnibus Missis legendum, 47. 14.
- Examinatores.**—Librorum, 32. 20. Synodales, 45. 4.
- Excerpta Ritualis Romani.**—*v. Rituale Romanum.*
- “Excursions.”**—X. XII.
- Exequiae.**—Pauperum, 39. IV., 49. 22.
- Expensum.**—Domus paroecialis—unde, 31. 18; 39. III.
- Extrema Unctio.**—Oleum Sacramenti, a quo benedicendum, 66. VII. A quo administratur, 18. III.

F.

- Facultates Dioecesanae.**—Quaenam sint, 52.
- “Fairs.”**—X. XII.
- Fontes Baptismales.**—Ubi, 4. 6. De praeecepto benedicendi, 63. I.

G.

- Gallici Pastores.**—Jurisdictio, 11. 5.
- Germanici Pastores.**—Jurisdictio, 11. 5.
- “Gas.”**—Coram SS. Sacramento prohibetur, XI. XV.

H.

Heretici.—Cooperatio ad eorum Sacra, XI. XIV. De eorum receptione, 62. Eorum conversio, *v. Sodalitas*.

Honoraria.—Quae, 11. 6. Eorum divisio, 11. 6; 39. III; 31. 18. Cui pertinent, 30. 15. *v. Oblationes*.

I.

Immodestae Chorea.—*v. Chorea*.

Impedimenta.—*v. Dispensationes*.

Impedimentum Dirimens.—Notandum in Registro, 27. 10.

Incensatio.—In Missa Cantata—non, 65. V. Imaginum, 66. V. *v. Benedictio*.

Indumentorum.—Color, 65. V. Materia, 65. V.

Instructio.—Eorum qui Catholicarum Scholarum non sunt discipuli, VIII. VIII, 48. 15.

Inventarium.—Rector facere debet, 32. 19.

J.

Judicii Ecclesiastici.—Modus, 37. VI.

Jura Stolae.—*v. Honararia*.

L.

Liber.—Annuntiationum, 28. 13. Baptismalis et Matrimonialis, 46. 9. 14. 10; 4. 5. Confirmationis, 14. 10; 26. 8. Sepultorum, 14. 10. Status Animarum, 14. 10; 40. VII; 48. 16. Confraternitatum, 30. 17.

Libri Heretici.—XI. XIV.

Libri.—Rerum ecclesiae temporalium, 14. 10; 48. 19.

Libri.—De sacris tractantes, 5. 10. Contra fidem et mores, 26. 7.

Limites Paroeciales.—10. 5; 19. V; 46. 8; 48. 17.

Ludi Profani.—Ab eis omnes in Sacris Ordinibus abstineant, IX. X.

M.

Mappa.—Pro communicantibus, 64. IV.

Marin.—In eius honore preces, 21. 2. In Immac. Conceptionis honore triduum vel novena, 24. 2.

Matrimonium.—Consilium ineundi, fideles tempore opportuno Sacerdoti significant, 15. 14. De eo instructio, 22. 4. Preparatio, 15. 14; 22. 4. Obligatio impedimenta manifestandi, 18. III. Ubi contrahendum, 18. III; 11. 5; 5. 11. Quando, 40. VI. Non coram praecone Protestantico, 14. 12. Absolutio a censura, 15. 12. Non coram magistratu civili, 14. 12. De Clandestino, 15. 13. In Hibernia contractum, 27. 10. Si plures simul copulantur, 63. II. Benedictio Nuptialis—ubi, 63. II. De Mixto, 63. II.

Missa.—Panis et vinum Sacrificii, 35. III. Fundata, 27. 9. Media nocte, 7. 17. Bis in die, 35. IV. De Requiem, 66. V. De Evangelio, 66. V. Inter Canonem, 66. V. In Feria V. Coenae Dom., 66. V. Solemnis, 66. V; 45. 5. De Cantu, 65. V. Ultima, 45. 5.

Missae de Requiem.—Eleemosynae, 49. 22.

Missarum Horae.—In urbanis ecclesiis, 45. 5.

Missionarius.—Quid, 10. 4.

Misiones.—Statis temporibus visitandae, 48. 18.

Mulleres.—In domo paroeciali, X. XI., 7. 19.

Munera Sacra.—Ius administrandi, 5. 11.

Musica.—*v. Cantus*.

Mutatio.—*v. Pecunia*.

N.

Neo-Conversus.—*v. Heretici.*—*v. Baptismus.*

O.

Oblationes.—Earum distributio, 11. 6. Cui clamant, 12. 6.

Officiales.—Dioecansi, 50. Synodi Octavae, 43.

Oleum.—Coram SS. Sacramento—quale, XI. XV.

"Oratorio."—In ecclesia vetitum, 22. 8.

Orphanotrophium.—Eius fundatio, 7. 18. Sustentatio, 49. 21.

P.

Palla.—Eius materia, 65. V. Non colorata, 65. V.

Panis.—*v. Missa.*

Paramenta.—*v. Indumentorum.*

Particulae Consecratiae.—Novae cum veteribus non sunt miscendae, 64. IV.

Paschalis Communio.—*v. Communio.*

Passio D. N. J. C.—Celebrans ipsius partem cantat in cornu Evangelii, 66. V.

Pastor.—Quid, 9. 4; 10. 4. Transferri potest, 10. 4. Alienigenum, 46. 8.

Pecunia.—Sacerdos ut Custos et Mutuator, 17. II. Non exigenda, sed accipi potest, 6. 13. Ne accipiatur, 6. 14.

Peregrinus Sacerdos.—*v. Sacerdos.*

"Picnies."—X. XII.

Poenitentiae Sacramentum.—Ubi, 11. 5. *v. Confessio.*

Praedicatio.—*v. Concio.*

Preces.—Quales in ecclesia adhibeantur, 36. V.

Pontificis Romani.—Officium, V. 1.

Presbyter Assistens.—Non in Missa Solemni, 65. V.

Proclamatio.—*v. Bannorum.*

Promulgatio.—Decretorum Conc. Prov. Philadelphiensis I, 45. 1. Balt. Plen. III, 45. 1.

Propagationis Fidei.—Opus fundatum, 23. 9.

Purificatoria.—Eorum materia, 65. V. Ne benedicentur, 65. V.

Q.

Quadragesima Horarum.—Devotio fundata, 21. 1. Quo ritu, 21. 1.

R.

Ratio.—Rerum temporalium Ordinario reddenda, quando, 17. II; 31. 18; VIII. VII. Negligens, 32. 18.

Receptio.—Hereticorum, *v. Heretici.*

Redditus Ecclesiae.—Quid; Eorum cura et dispositio, 31. 18.

Registrum.—*v. Liber.*

Rituale Romanum.—Ipsum vel compendium adhibendum, 46. 7; 9. 2.

S.

Sacerdos Alienus.—Quomodo adoptatur, 28. 11.

Sacerdos Vagus.—Ne clericale munus exerceat, nisi, 12. 8.

Sacramento.—Ubi recipiantur, 10. 5; 18. III. Nihil praemii exigendum a Ministro, 6. 13.

Sacramentorum.—**Attestationes**, 46. 9.

Salarium.—Rectoris et Vicarii, 39. III. Eius defectus, 39. III; 31. 18.

Scamnum.—In Missa Solemni, quale, 65. 5.

Scholae.—Nullae fundentur sine permissione, 7. 18. Paroeciales, quamprimum, VIII. VIII. Intra duos annos, 38. II. Negligentia, 38. II. Obligatio parentum, 38. II. Christiana Doctrina, Pueri Pravi; Preces, et Libri in eis, 25. 4; 48. 15.

Seminarii Dioecesani.—Sustentatio, 48. 20.

Sepultura.—Ubi et ritus, 16. 15, 28. 14; Christiana, deneganda, 29. 14.

Societas Cleri Auxiliatrix, 41. X.

Societas Doctrinae Christianae.—Quando, 25. 5.

Societas Secretae.—VII. VI; XII. app.; 40. 8.

Sodalitas.—Pro conversione acatholicorum, 22. 5.

Sustentatio.—*v. Honoraria, Salarium et Reditus.*

Synodus.—Prima, 3. Secunda, 9. Tertia, 17. Quarta, 21. Quinta, 24. Sexta, 33. Septima, 38. Octava, 45.

T.

Tabernaculi.—Materia; Quid in eo; Quid super illud, 64. IV.

Taxae.—Pro dispensationibus, 40. V. Pro funeralibus, 39. IV.; 49. 22. Earum modificatio, 39. IV. Pro Orphanotrophis, 49. 21.

Templum.—Aedificans vel amplificans, debet, 3. 2.

Testamentum.—Omnes Sacerdotes conficiant, VIII. VII.

Theatra.—Ab eis omnes in Sacris Ordinibus constituti, abstineant, IX. X.

V.

Vascula Sacra.—Eorum materia, 64. IV.

Vesperne.—Quomodo cantantur, et quibus diebus, 36. V. Officians non utitur Stola, 66. VI. De pluviali in solemnibus, 66. VI.

Vestis Clericalis.—IX. IX; 19. IV.

Vitium.—Infirmis administrandum, 46. 10. Etiam detur pueris morituris, si, 47. 10.

Vicarii Foranei.—Munus, 45. 3.

Vicarius.—Quid, 10. 4. Transferri potest, 10. 4.

Vinum.—*v. Missa.*

Visitationis.—Dioecesanae modus, 40. VII. Paroecialis, quoties, 40. VII.; 48. 16.

CATHOLIC THEOLOGICAL UNION
BX1417.P54C371912 C001
STATUTA PROVINCIALIA ET DIOECESANA PHIL

3 0311 00041 2267

BX Catholic Church
1417 STATUTA PROVINCIALIA
.P54C37 ET DIOECESANA
1912

cl

